

Kruh naj pomeni spoštovanje...

V nekaj letih bo na tem mestu zgrajena nova telefonska centrala, ki bo delovala po naj sodobnejših principih aktualne tehnike v telefoniji...

Telefoni ne pojejo poceni?

(Nadaljevanje s 1. strani)

Istega dne — to je 2. 10. 1986 — je bila podpisana tudi pogodba med Podjetjem za PTT promet Ljubljana in SMELT-om Ljubljana, ki je bil izbran za generalnega izvajalca del ter je v veliki meri z relativno ugodnimi krediti omogočil pričetek gradnje, saj tako Podjetje za PTT promet kot Samoupravna komunalna interesna skupnost Domžale še nista imela vseh potrebnih zbranih finančnih sredstev. Neposreden izvajalec del — kooperant SMELT-a za gradbeno-obrtniška dela je SGP Graditelj Kamnik. Le-ta je že fizično pričel z izvajanjem del, s tem da potrebno pred samim izkopom še prestavi številne PTT kable z območja gačbene jame. Sklenitev pogodbe med SMELT-om in PTT Ljubljana je prav gotovo pričetek prizadevanj SMELT-a, da bi skupno uresničili programe na področju telefonije v Sloveniji. Od teh programov veliko pričakujemo, poleg tega pa se odpirajo tudi nove možnosti sodelave s SMELT-om na območju naše občine.

Objekt prizidka k PTT objektu moral biti zgrajen v mesecu juniju 1987, ko naj bi pričeli montažo prve ISKRINE digitalne centrale v Jugoslaviji.

Ob dejstvu, da so sedanje zmogljivosti avtomatske centrale Domžale 3000 telefonskih števk, ki bodo z novo akcijo povečane za več kot 100 odstotkov, kaže, da ob koncu leta 1990 občina Domžale ne bo več na zadnjem mestu po številu telefonov na 100 prebivalcev v celotni ljubljanski regiji kot to

velja danes. Dosegli bi vsaj približno slovensko poprečje.

Na koncu podajamo se kratko informacijo o zaključku »1000 telefonov« v osrednjem delu občine Domžale. Skupno je bilo zbrano 92.946.775 din, porabljenih do 15. 9. 1986 pa 9.388.333 din. Glede na to, da je akcija združevanja potekala pred ca. 2 letoma, lahko ugotovljamo, da je današnja nominalna vrednost združenih sredstev bistveno večja.

V sklopu akcije »1000« telefonov so dobili praktično vsi pričakovalci razen s področja KS Ihan telefonski priključek (največ z 1-2 mesečno zamudo glede na pogodbene obveznosti). Tehnični pregled ihanskega telefonskega omrežja je bil izvršen 2. 10. 1986, tako, da upamo, da bo do konca leta zapel telefon tudi pri pričakovalcih v KS Ihan.

Uspešno zaključena akcija »1000 telefonov v osrednjem delu občine Domžale« je vzbudila zaupanje tudi pri novih pričakovalcih telefona v okviru akcije »4000« telefonov, saj je sklenjenih pogodb že blizu 1500, interesentov pa še precej več. **Ponovno pozivamo vse morebitne interesente za telefonski priključek, da se čimprej zglasijo v prostorih Samoupravne komunalne interesne skupnosti Domžale, Ljubljanska 76, kjer lahko dobijo pogodbo v podpis. Od 5. 10. 1986 naprej bo namreč opravljena mesečna revalorizacija višine združenih sredstev bodočih pričakovalcev, saj bi sicer bili prizadeti tisti občani, ki že izpolnjujejo svoje pogodbene obveznosti do nove akcije »4000« telefonov.**

TEŽKO SE JE VZDRŽATI IN MOLČATI, KADAR NAS OPOZARJAJO NA NOVE, VIŠJE CENE. POSEBNO PA OSUPNEMO, KADAR NAŠA JAVNA OBČILA TAKO MIRNO, BREZ ZADREGE IN BREZ POSEBNIH POJASNEVANJ NAPOVEDUJEJO PODRAŽITVE OSNOVNIH ŽIVIL — MLEKA IN KRUIHA. DRUGAČE SPREJEMAŠ PODRAŽITVE DRUGIH ŽIVIL, KI NE SPREMLJAJO VSAKODNEVNEGA ŽIVLJENJA — A KRUIH! TA IMA POSEBNO VISOKO MESTO MED VSEMI ŽIVILI.

Ne le ocena dela organizacij SZDL v letu 1986

»Letošnje programske seje organizacije SZDL v naši občini naj ne bodo le ocena dela le-teh v letu 1986, temveč naj bo to priložnost, za kritično analizo našega dela v krajevnih skupnostih in dogovorov za našo skupno delo v letu 1987«, je bilo poudarjeno na skupnem posvetu predsednikov KK SZDL in sekretarjev OO ZK v KS v začetku oktobra 1986.

Tako je bil sprejet dogovor, da bomo pripravili programske seje, na katerih bomo spregovorili tudi o:

- vlogi SZDL v sedanjih družbenih razmerah, njeni organiziranosti, frntnosti in množičnosti (odbori SZDL, sekcije),
- razvoju posamezne krajevne skupnosti in gmotnim pogojem za njeno delovanje, vsebinski kontinuiteti zbora občanov ter prostovoljnem delu v KS,
- oceni delovanja delegatskega sistema, še zlasti pa o oceni volitev in sprejemanju planskih dokumentov,
- informiranju v KS
- vprašanju posameznega temeljnega okolja.

Krajevne organizacije SZDL bodo programske seje izpeljale do konca oktobra, zato vabimo vse delovne ljudi in občane, da se aktivno vključijo v priprave na letne programske seje organizacij SZDL, saj je to pristojno mesto, kjer bodo sklenjeni tudi konkretni dogovori o dejavnostih v prihodnjem letu. S svojo udeležbo in aktivnim sodelovanjem bodo delovni ljudje in občani prispevali k uresničevanju fronte o dogovorjenih programih, ki morajo vključevati najširše pobude delovnih ljudi in občanov. Hkrati so vzgib za zagotavljanje prednosti razvoja in razreševanja konkretnih življenjskih problemov; zlasti tistih, ki so sestavni del naših skupnih stabilizacijskih nalog in nadaljnega razvoja družbe. Programska seja OK SZDL Domžale bo predvidoma do konca novembra.

KRUH, ki so ga pogrešale naše pretekle generacije — boj za kruh in za sitost, to je bil tudi boj naše revolucije za enakomerno porazdelitev vsem, ki so hlastali za njim, ki so ga želeli dati svojim otrokom in ga razdeliti vsem lačnim.

Tako daleč je že od takrat, ko so bili brezposelni srečni, če so ga dobili vsaj kosček na dan, tako daleč od časa, ko so otroci stegovali roke in prosili zanj, pa so premnogi ostali nepotešeni. Pozabili smo tudi na tiste čase, ko ga ni bilo ne v zaporih ne v taboriščih in so ljudje vsak dan usihali in umirali. In kako blažen nasmeš so utrujeni in lačni borci namenili hlebčku kruha, ki ga je požrtvovalna gospodinja privoščila partizanom namesto svoji družini. Mnogo vzdihov in prošenj za kruh bi lahko s primeri potrdili, mnogo življenj je moralo ugasniti, ker se niso nikoli nasitila. Danes je nemogoče opravičiti strahotne razlike med presitim, razvitim in na nečasno smrt obsojenim nerazvitim svetom. Kje so vendar meje tega strahotnega boja za obstoj in boja za preživetje?

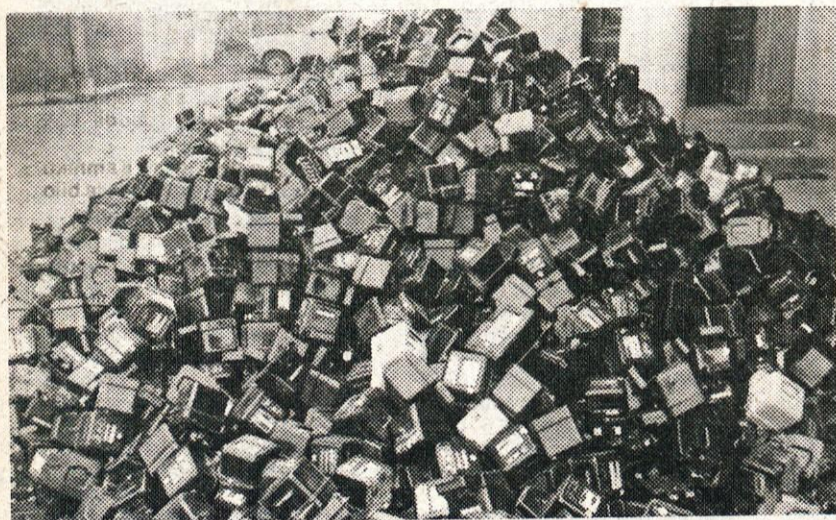
Ne moreš ostati ravnodušen. Ne moreš molčati in sprejemati vseh ukrepov brez ugovora. Toda poštenega ugovora!

Tudi pri nas smo svet v malem, svet z razlikami. Na eni strani prebivalci, mimo katerih gredo cene navzgor ali navzdol — ne trenajo, ne premišljajo — kruh pri njih ni vzvišeno živilo. Če je prestar, ga zavržejo, napolnijo z njim bližnje smetnjake, kajti že naslednji dan si lahko kupijo boljšega, svežega, ne glede na ceno. Na drugi strani pa so prebivalci, ki jim kruh pomeni skoraj glavno hrano in zato z njim ravnajo preudarno, si ga pravilno porazdelijo, ga nikoli ne zavržejo, ker ga težko kupujejo, ker morajo tudi vse svoje prejemke natančno in premišljeno — po dnevih in tednih porazdeliti. Zato so cene kruha za prve preizkušene, za druge previsoke in nikoli ni mogoče z nobenimi ukrepi pravilno urediti in ne obuditi kulture srca in pravilnega odnosa do živil, ki so osnova za naše preživljanje. Če bi lahko našli čudodelno bodalo, ki bi vsakokrat zbadlo tistega, ki z lahkim srcem odmetava kruh in če bi našli še bolj čudodelno tarifo samo zanj, da bi mu to ob vsakem takem poskusu preprečili, šele takrat bi lahko govorili o prevzgoji ljudi. Premnogi gotovo nikoli niso okusili lakote in si nikbli iz globine srca v trpljenju gladi niso zaželeli KRUIHA, KRUIHA!

Res je nemogoče vedno misliti na minule čase pomanjkanja in bede, toda čas, ki ga živimo sedaj, bi se nujno moral dotakniti vsakogar, da bi preprečili tako sramotne naše kruha. Zato niso vedno odločujoče cene — odločujoča je naša kultura razumevanja do vse hrane, posebno pa do kruha.

Kruh naj za nas vse pomeni spoštovanje — spoštovanje ob nizki ali pa ob previsoki ceni. Šele takrat bo njegova cena — prava cena.

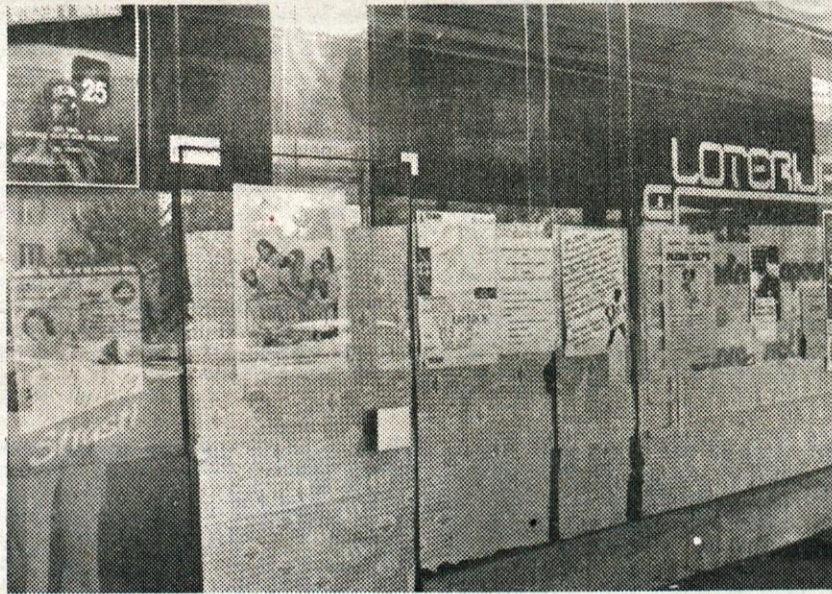
Občina v fotografiji

Iz stare Slokarjeve hiše je naša ljuba »ELEKTRO« ob gradnji križišča Majhenič zmetala na dvorišče takole »na oko« — 5 kubikov števecv. »Ropotalo« je kot na fronti, pripovedujejo sosedje in očitvidci...

»Nedorečeno«! Tako bi lahko rekli za opravljena dela in asfaltiranje avtobusne postaje na zvezni cesti. Površina je asfaltirana, kovinski nadstrešek, kini v okras, pa je ostal.

Prostor, kjer smo donedavno iskali srečo gledamo od zunaj.

...od znotraj po novem hranijo gajbice zelenjave.

Anton Rožič-Celar

Marjan Cencelj

Janez Maren-Andrijaž

Franc Pimat-Sedlar

Slavko Kodrman-Jošovec

KAJ JE NOVEGA NA OBMOČJU ŽEJ IN TROJICE:

Svetla pot iz preteklosti v prihodnost

Oba veseljska avgustovska dneva sta bila oblačna in, kot za stavo, deževna. Lepaki so, kot vsako leto, vabili domačine in druge goste na gasilsko veselico v Žejah. Pod napuščem starega Gasilskega doma, nekdanje Špirovočeve štale in v njegovi notranjosti, so vabile tudi vonjave na žaru in druge dobrote, ki so jih pripravile pridne roke domačinov. Organizatorji veselice so bili nestrpni, pomenkovali so se, zastoj molili glave proti nebu ter proti cesti, od koder naj bi v gručah prihajala mladost in veselost, z njimi pa tudi družabnost. Tako se enkrat na leto ob vznožju Trojiškega vrha in obronkov bližnjih gozdov, nedaleč po raztrešenih vaseh slišita zvoka godbe in pevcev, zvoki vabijo od nikoli končanega dela na kmetiji, v tovarni in drugod.

Tokrat je bilo drugače. Manj je bilo veselja in veliko manj pričakovanega denarja, ki bi ga radi porabili za zidavo prepotrebne novega Gasilskega doma.

»Napišite kaj o tem kraju, o ljudeh, o naših željah, hotelih — so mi predlagali gasilci, potem ko je bilo videti, da ne bo veliko ljudi, ki bi sami bili priče vsega tega, kar so občani naredili in bi radi dosegli v teh hribovskih vaseh domžalske občine.

Tako smo se domenili in kak dan kasneje tudi zbrali pri Janezu Marnu, najbližjem domačinu Gasilskega doma. Sobesedniki so že na začetku izkazali nejevoljo nad tem, da se o njihovem delu ne piše v javnih občilih. Beseda je stekla in prisposoda njihovih prizadevanj in želja se je hitro oblikovala v celoto, ki je našim bralcem kaj malo znana.

O GIBANJU PREBIVALSTVA

Na območju Gasilskega društva Žeje-Trojica spadajo hribovske vasi treh krajevnih skupnosti Kratine, Doba in Ihana, in sicer: Žeje, Trojica, Zg. in Sp. Brezovica, Rača, Račni vrh, Laze, Dobovlje in Konfin.

Vas	1869	1890	1910	1948	1971	1980	1985
Zg. in Sp. Brezovica	61	59	35	53	42	35	44
Laze	27	39	24	25	32	26	23
Rača in Račni vrh	58	67	55	60	59	64	70
Trojica	119	124	101	55	44	29	33
Žeje	44	69	63	47	34	31	33
SKUPAJ	309	358	278	240	211	185	203

Na podlagi zgornjih podatkov se torej da sklepati, da so omenjene vasi imele največje število prebivalcev pred skoraj stotimi leti (1890), ko jih je bilo 358. Tedaj je sama Trojica, kot nekak šolski in upravni center tega kraja, štela skoraj sto prebivalcev več kot v letu 1980. Žal se število prebivalstva, čeprav od vasi do vasi različno, že pred začetkom stoletja postopoma zmanjšuje. Nekaj je temu vzrok relativno velika umrljivost novorojenčkov pred drugo svetovno vojno, med vojno so temu botrovali pogosti boji, saj je to območje nenehno nudilo zavetje mnogim partizanskim enotam in organom NOB, po vojni pa izseljevanje, zlasti mladine v industrijske kraje domžalske občine in drugam. Od leta 1980 je že opaziti povečanje števila prebivalcev. Najbrž je za to več vzrokov, med njimi pa so: težave okrog zaposlovanja in dragi prevozi v službo na eni strani ter povečanje standarda kmetov in naglega izboljšanja komunalnih ugodnosti na drugi strani. Omeniti je treba, da so od leta 1970 ljubljanci, domžalčani in drugi celo nekateri domačini zgradili na zapuščenem zemljišču in na obronku kmečkih parcel okoli 100 počitniških hišic. Tudi »vikendasi«, kot občasni prebivalci na tem območju so, prav gotovo mnogo prispevali za dvig standarda domačinov, saj so (in še) mnoge dobrine in gradbeni material nakupovali pri tamkajšnjih kmetih, kar jima je omogočilo, da so si le-ti kupili različno poljedelsko orodje in stroje. Tu so že primeri stalnega naseljevanja »vikendašev« in njihovega popolnega sožitja in zlitja z domačini.

CESTA, KI POMENI MNOGO VEČ, KOT LE CESTO . . .

Leta 1979 je zgrajena in asfaltirana Cesta borcev in aktivistov NOB od Gorjuše do pod vrh Trojice. Nanjo se stekajo mnoge stranske makedamske ceste, ki povezujejo sosednje vasi. Krajanom nova cesta služi kot glavna žila, po kateri se dnevno odpelje v dolino v službo in šolo tja do Ljubljane in Kranja veliko število delavcev in šolarjev. Za cesto pravijo, da je največja povojna pridobitev vsega prebivalstva v omenjenih vaseh. Z gradnjo ceste so odpadla pogosta, draga in težavna posipavanja makadama s peskom, ki so ga neurja velikokrat kaj kmalu odnesla; stroški Komunalnega podjetja so se množili, naporno delo krajanov pa ponavljalo. Ne nazadnje prihranjeno je veliko izdatkov, ki so jih imeli uporabniki luknjaste ceste z njo za popravila prometnih sredstev in nakup rezervnih delov. Cesta je torej odprla vrata krajanom v svet. Po njej pa sedaj vse pogostejše prihajajo mnogi turisti, željni uživanja čistega zraka in pogleda na neomažeževano naravo. Nemalo zaslug za uspešno in dokaj hitro izgradnjo ceste je imel odbor za gradnjo ceste, sestavljen iz vrst občanov, ki ga je ves čas neutrudno vodil njegov predsednik Marjan Cencelj iz Laz. Poleg velike družbene pomoči, so za gradnjo ceste prispevali tako tod živeči občani kot tudi mnogi lastniki počitniških hišic. Dograjena je tudi makadamska cesta, ki povezuje vrh Trojice z Zgornjo Javorščico, kjer je nekaj kmetij in večje število vikend hišic. Po njej je sedaj prvič omogočena avtomobilska povezava

Trojice z Moravčami in drugimi kraji Moravske doline.

Trenutno Gozdno gospodarstvo Domžale, ki je sicer veliko prispevalo trasiranju stranskih cest, gradi še cesto do Trojice do Kokošenj, kar bo spet pomembna pridobitev za krajanje, hkrati pa bo olajšana izraba tamkajšnjih gozdov.

ZGRAJENA TELEFONSKA POVEZAVA S SVETOM

Sredi leta 1985 je, v zvezi z občinsko akcijo za povečanje števila telefonskih priključkov, napeljan telefonski vod tudi do nekaterih hiš na območju vasi Žeje-Trojica. Poleg cestne povezave se je torej območje povežalo z dolino in širnim svetom tudi preko telefona.

V maju 1986 so začeli brniti telefoni v Žejah, Trojici, v Rači, Račnem vrhu in Lazah (v vsaki vasi v dveh domačijah) ter na Sp. in Zg. Brezovici v eni domačiji. Po tej dobroti civiliziranega sveta so se želje domačinov kar pomnožile. Sedaj bi namreč radi imeli telefonsko govorilnico pri Gasilskem domu, da bi se je posluževali tudi drugi domačini, zlasti bi prav prišla turistom in mnogim »vikendašem«. Prav tako so pripravljene prispevati denar še mnogi krajanje, pa tudi nekateri »vikendaši« za napeljevanje novih telefonskih priključkov že načrtujejo . . .

GRADNJA VODOVODNEGA SISTEMA TROJICA

Že leta 1978 so se morali vaščani na območju Žeje-Trojica odločiti za gradnjo ceste ali pa iti v gradnjo vodovoda. Prednost so dali gradnji Ceste borcev in aktivistov NOB, ki je bila leto kasneje v glavnem in na grobo tudi zgrajena.

Leta 1980 je bil na zboru krajanov imenovan iniciativni odbor za zgraditev vodovodnega sistema. Za predsednika odbora je bil izvoljen Franc Pimat, ki to funkcijo uspešno opravlja še sedaj. Odbor pogosto zaseda in tesno sodeluje z krajanje, Občinsko samoupravno komunalno interesno skupnostjo in drugimi dejavniki, ki imajo kakršnokoli udeležbo v tej sila koristni akciji za dvig standarda prebivalcev omenjenih vasi. Z denarnimi prispevki in prispevki v delu so priskočili vsi tamkajšnji krajanje, kakor tudi skoraj dve tretjini vseh lastnikov počitniških hišic.

Temeljni kamen v gradnji vodovodnega sistema Trojica je bil postavljen ob proslavi 40-letnice požiga Trojice, dne 19. avgusta 1984. Pred Gasilskim domom v Žejah ga je postavil tedanji predsednik Skupščine občine Domžale Karel Kušar v prisotnosti predsednika Izvršnega sveta SOB Domžale Milana Marolta, predsednika Občinskega odbora ZZB NOV Alfonza Avblja-Savota, vodje skupnih služb SIS-ov materialne proizvodnje dipl. ing. Antona Preskarja. Slavnostni govornik tedaj je bil Jernej Lenič, predsednik Občinske kulturne skupnosti.

Delo na gradnji vodovodnega sistema, ki se sestoji iz štirih vodohramov (gradijo se v Sp. in Zg. Brezovici, Žejah in na Trojici) in treh vmesnih prečpalšč ter na položiti vodovodnih cevi, se je začelo šele letos, saj je bilo treba čakati na rekonstrukcijo obstoječega vodovoda v predelu Črnega grabna odkoder načrtujejo, da bo v vasi in na vrh Trojice voda pritekla in sicer na posebno intervencijo že v oktobru letos.

Izvajalca teh del pa sta Komunalno podjetje Domžale in Graditelj iz Kamnika.

Sedanja vodna vira, kot sta kapnica in studenci bodo krajanje ohranili, saj lahko v primeru izjemnih razmer (okvara ali uničenje vodovodnega sistema, za potrebe SLO) ponovno pomenita edino in najbolj zanesljivo oskrbo s tekočino, brez katere ni življenja.

POTREBUJEMO DOM KRAJANOV IN GASILCEV

Kot krono večletnega prizadevanja, osebnega dela in mnogih odgovodovanj ter velike družbene pomoči krajanje, zlasti mlajše generacije, z veseljem in veliko vnemo pričakujejo pričetek del, ki so pred zdajci. Težko pričakujejo graditev svojega doma, ki bo stal na lokaciji sedanjega doma gasilcev v Žejah. To bo večnamenski dom, v katerem se bodo krajanje, lastniki počitniških hišic in drugi zbirali, veselili, ohranjali tovarništvo, se menili in načrtovali bodoča dela, urili mlajše rodove gasilcev, se bogatili kulturno in duhovno. Ob tej priložnosti je treba bralce spomniti, da je bila pred zadnjo vojno in vsa leta do 1968 na Trojici osnovna šola, kjer so se šolali otroci bližnjih vasi. S pomočjo učitelja je tu delovalo

prosvetno društvo OKLO, ki je v šoli in drugod prirejal kulturne programe. Po ukinitvi tega društva leta 1954 je bila v šoli ustanovljena dramska sekcija z nalogo, da nadaljuje tradicijo ukinenega društva, toda z dokončnim zaprtjem šole je prenehala delovati tudi ta dejavnost kulturnega življenja teh krajev.

Z dograditvijo novega objekta bodo tod krajanje dobili sodoben in funkcionalno urejen dom, Žeje pa bodo postale tudi stičišče kulturnega dogajanja; v ta namen dipl. ing. Ivo Kranjc že sedaj išče sodelavce in pripravlja program, saj bo postal kraj tudi središče družbenopolitičnega delovanja in turizma. Ko je beseda o gradnji omenjenega doma, je prav, da na kratko seznanim bralce z zgodovino Gasilskega društva Žeje-Trojica. Ustanovljeno je bilo leta 1958, in sicer na pobudo pokojnega Franca Cerarja-Rožiča, ki je bil tudi prvi njegov predsednik. Ko je ta leta 1966 umrl, je bil predsednik Stanko Cerar-Opaškar, ki je letos sicer proslavljal zlato poroko. Od leta 1970 je predsednikovanje prevzel Janez Maren-Andrijaž, ki to funkcijo še zelo uspešno opravlja. Tajnik društva je Franc Pimat-Sedlar. Poudariti je treba, da od ustanovitve društva blagajniške posle opravlja starosta teh gasilcev Anton Rožič-Celar. Poveljnik društva je Slavko Kodrman-Jošovec, gospodar pa Ivan Grubič ml. Špirovec.

Skoraj vsi, za to sposobni krajanje, so člani društva; vseh je okoli 70. V društvu je desetina mladincev in desetina mladink, ki je letos na mladinskem tekmovanju v Jaršah zasedla drugo mesto.

Od opreme je društvo ob ustanovitvi imelo vprežni gasilski voz, nato so v Papirnici s Količevega kupili rabljen avto, ki so ga predelali v gasilski avto. Leta 1983 so kupili nov gasilski avtomobil IMV Novo mesto, kot tudi gasilsko črpalko.

Pobudniki gradnje doma so člani gasilskega društva; za uresničevanje le-tega si prizadevajo vsi krajanje omenjenih vasi. Idejni osnutek in skico za novi dom je pripravil dipl. ing. Ivo Kranjc, tudi sam »vikendaš«, izdelal ga je dipl. arhitekt M. Karlovšek iz Domžal. Dom bo imel dvoran za kulturne dejavnosti, dve garaži, nekaj tujskih sob, stanovanje za oskrbnika ter druge prostore.

Poleg grotne podpore družbenih dejavnikov in iztržka od prodane šolske stavbe na Trojici, ki ga gasilci upravičeno pričakujejo, da jim bo vrnjen in namenjen za delno kritje stroškov gradnje, bodo finančno, z delom in v gradbenem materialu veliko prispevali krajanje sami. V ta namen so pripravili ves potreben les, opravili bodo izkop, pomagali pri zidavi in drugih delih. Opeko so kupili že minulo zimo in pri tem prihranili razliko kasnejše podražitve, ki ni majhna. Nehote se spominjam zimskega popoldneva, ko sem z avtomobilom s polževo hitrostjo vozil za velikotonskim tovornjakom s priklopnikom, natovorenim z zidaki. V klancu pred Žejami je sopihal težak tovornjak, ki sta mu pot v vas spredaj lajšala še dva traktorja z vitli iz vasi. Okoli te kolone strojev se je v mrazu in sneženju gnetlo veliko občanov bližnjih vasi; zlasti je bilo veliko mladine. Tudi sami so se opirali ob mrzlo železje in ga porivali proti vrhu hriba, kjer bo neoč stal njihov težko pričakovani dom. Moram priznati, da sem se ob takšnem prizoru počutil nerodno sedeč v notranjosti toplega avtomobila, nemočen, da jim karkoli priskočim na pomoč.

NI KAJ: VELIKA SAMOINICIATIVNOST — PRIDNOST!

Območje vasi Gasilskega društva Žeje-Trojica torej naglo spreminja svojo komunalno podobo. Od leta 1971, ko je bilo obnovljeno dotrajano električno omrežje, se rezultati prizadevanja širše družbene skupnosti in samih krajanov vrstijo drug za drugim.

»Radi bi, da bi vpeljali redno avtobusno progo, ki bi dnevno v dolino prevažala delavce in učence ter druge potnike. To bi prispevalo k še večjemu dvigu našega standarda, razvoju turizma kot tudi zmanjševanju izseljevanja mladih iz teh lepih hribov domžalske občine. Prav tako bi radi dokončali gradnjo Ceste borcev in aktivistov NOB od Rožičeve hiše do vrha Trojice« — sta ob koncu pogovora pristavila Janez Marin in Franc Pimat. Res: prizadevanje krajanov na območju gasilskega društva Žeje-Trojica za dobrinami, ki jih drugod imamo že leta, so vredna občudovanja in vsakršne pomoči. Jo bodo dobili?

Dr. Velimir Vuličić

Priznanje za prizadevanost šolarjev OŠ Olge Avbelj:

Nagrade za uspešno sodelovanje

Večletno uspešno sodelovanje med Osnovno šolo Olge Avbelj in Društvom invalidov Domžale se je v letošnjem letu še poglobljalo in v mesecu septembru nadaljevalo z organizacijo ekskurzije za najpridnejše učence v Gornji grad v Savinjski dolini.

Koliko otrokom te sole taka ekskurzija pomeni, so povedali že veseli in razigrani obrazci otrok, ki so se z avtobusom skozi sosednjo občino popeljali do Gornjega grada. Po kratkem ogledu mesta nas je pot peljala v Osnovno šolo Frana Kocbeka, kjer smo bili zelo lepo sprejeti. Pozdravili so nas predstavniki krajevnih konferenc SZDL in osnovne šole, ter nam po krajšem kulturnem programu, ki so ga pripravili učenci nižjih razredov, predstavili bogato zgodovino svojega trga, ki se ponaša z najlepšo katedralo pri nas. Občudovali pa smo lahko tudi diapozitive sosednje Menine planine.

Enkratno doživetje je bil ogled katedrale, kulturnega spomenika 1. stopnje, ki ima svoje temelje kar nekaj stoletij nazaj. V zadnjih letih so jo začeli obnavljati, vsi skupaj pa smo si z zanimanjem ogledovali njeno notranjost, ki je pravzaprav tudi največja znamenitost tega nekdanje zelo pomembnega cerkvenega središča.

Obenem smo se spoznali tudi z zgodovino tega območja med NOB, ki smo jo podrobneje spoznavali tudi na vrhu Černivca ob spomeniku, ki obeležuje pomembno zmago partizanov. Tu je spomine obudil tov. Janko Veit, ki se je med NOB tudi boril na tem območju.

Pomalicali smo in ekskurzija se je po ovinkasti cesti proti Kamniku zaključila. Se zahvala učencev za prijetno preživetje dan in srečanje je bilo zaključeno v prepričanju, da bo nadaljnje sodelovanje še uspešnejše.

V. V.

Zgodi se pač! Nepravilno naložen tovornjak je pred kamniškimi podvozom v Domžalah, 17. septembra letos izgubil nekaj zabojev olja. Cestišče je bilo treba posuti s peskom, da cesta ni bila več nevarna . . .

Predsednik SOB Domžale Peter Primožič čestita najuspešnejšemu našemu tekmovalcu v radiogoniometriji mladincu IVU Jerebu za osvojen 2. mesto na 3. svetovnem prvenstvu v Sarajevu.

Uspehi naših občanov:

Drugi na svetu

(ob velikem uspehu naših radioamaterjev na svetovnem prvenstvu)

»Po prvem svetovnem prvenstvu v amaterskem radiogoniometriji in drugem leta 1984 v Norveški, se je letos organiziral tretje svetovno prvenstvo na prizoriščih zimskih olimpijskih iger na Igmanu. Na njem ste sodelovali tudi vi in s ponosom ugotavljamo, da ste s svojim znanjem in spretnostmi dosegli mnogo več, kot smo glede na pogoje dela, ki jih imate, sami pričakovali. Ob tem uspehu vam iskreno čestitam,« je poudaril predsednik SO Domžale tov. Peter Primožič na sprejemu najuspešnejših udeležencev svetovnega prvenstva v radio-goniometriji iz naše občine.

Ob tej priložnosti je Ivu Jerebu, Martini Jerman in Bernardi Zemljak, ki so bili člani jugoslovanske ekipe na tem svetovnem prvenstvu, izročil spominska darila.

Biti 2. na svetovnem prvenstvu, to je uspelo Ivu Jerebu, ki bo verjetno predlagan za najuspešnejšega tekmovalca v Zvezi organizacij za tehnično kulturo v Jugoslaviji, je veliko, še zlasti če vemo, da je na njem sodelovalo 20 držav in če so nam poznani pogoji, v katerih delajo naši radioamaterji. Prav o njihovem položaju in razreševanju problematike ustrežnejšega financiranja te uspešne množične organizacije v naši občini, je bilo na sprejemu, na katerem so sodelovali tudi tov. Franci Gerbec, predsednik Ljudske tehnike Jugoslavije, Franci Mermal, predsednik Zveze radioamaterjev Slovenije, Drago Grabenšek, sekretar Zveze radioamaterjev Slovenije, Janko Naglič, predsednik ZOTK Domžale ter predsedniki vseh treh klubov, izrečenih največ besed. Letos namreč praznujemo 40 let uspešnega dela Ljudske tehnike, ki v naši občini v okviru Zveze organizacij za tehnično kulturo združuje blizu 5000 mladih in starejših navdušencev. Vse premalo pa se družba kot celota zavedamo pomembnosti teh organizacij pri nadaljnjem tehnološkem razvoju naše države.

Niti SIS, niti prispevna stopnja njihovega položaja ne bosta uredila v celoti, če ne bomo na splošno izboljšali pogojev (tako materialnih kot prostorskih in kadrovskih), če ne bomo spremenili miselnosti in na vseh področjih mladim tehnikom namenjali več skrbi. Več vlaganj v kadre na tem področju, v njihovo znanje in usposobljenost pomeni še več organiziranega dela na področju tehnične kulture, kjer bi morali poleg osnovnošolske mladine, ki je v naši občini lepo vključena v te aktivnosti, več skrbi nameniti tudi povezanosti delavske in srednješolske mladine v njihovih aktivnostih, navdušiti pa bi morali

tudi kmečko mladino, ki ne le na tem področju, temveč tudi na drugih, stoji ob strani.

V razgovoru je bilo seveda največ skrbi namenjene radioamaterjem, ki so v naši občini povezani v treh društvih, dobro opremljeni, zavidanja vrednimi doseženimi uspehi tako v državnem kot mednarodnem merilu, pa ne s potrebno pomočjo. Ne le, da za to dejavnost uporabljajo svoj prosti čas, velikokrat morajo prispevati tudi lastna sredstva za nakup najmodernejših opreme, žrtvujejo redne letne dopuste in so bili zelo veseli vesti o prizadevanjih, da se ne le njihova oprema, temveč vse potrebno za aktivnosti tehnične kulture, oprosti različnih carinskih in drugih dajatev. Še marsikaj bi bilo potrebno postoriti, da bi kot družba lahko rekli, da smo ustvarili primerne pogoje za delo tehnične kulture. Gre za urejeno nagrajevanje tekmovalcev, ki dosegajo vrhunske rezultate, gre za primerno nagrajevanje dela mentorjev različnih tehničnih področij, gre ne nazadnje tudi za družbeno priznanje naši tehnični kulturi, iz katere smo dobili vrsto strokovnjakov za posamezna področja.

Vse te ugotovitve in doseženi uspehi domažalskih radioamaterjev so vodili SOZD Slovenija papir, ki bo postal pokrovitelj naših radioamaterjev in jim tako omogočil še kvalitetnejše delo.

Prepričani smo, da bo uspeh Iva Jereba, Martine Jerman in Bernarda Zemljaka velika vzpodbuda tako za doseganje še boljših uspehov kot še množičnejše vključevanje mladih v tehnično kulturo.

V imenu Uredništva tekmovalcem in vodstvom klubov ISKRENE ČESTITKE!

V. V.

Uspešno so radomeljski tekmovalci v radiogoniometriji zastopali našo občino.

Vrtec iz IV. samoprispevka tudi uradno odprt:

Praznik v Mengšu

V sredo, 8. oktobra, v tednu otroka, je bil v Mengšu tudi uradno odprt mengeški vrtec, čeprav poteka delo v njem že od 1. septembra naprej. Nova vzgojno-varstvena enota je bila zgrajena kot drugi objekt iz IV. samoprispevka občanov. Mnogo Mengšanov se je končno lahko oddahnilo, saj je tako po dolgoletnem čakanju le rešen problem otroškega varstva. V novem vrtcu lahko nudijo varno zavetje in primerno vzgojo 130 malčkom, kar zadošča za krajevne potrebe.

Slovesno odprtje je začela Mengeška godba pod vodstvom Francija Lipičnika, ki je najprej zaigrala nekaj sprejemnih koračnic, po intoniranju jugoslovanske himne pa je najprej spregovoril predsednik skupščine SIS Otroško varstvo naše občine Stane Golob, ki se je kot prvi zahvalil občanom za prispevek; nova vzgojnovarstvena enota je zgrajena pravzaprav iz denarja, ki je bil delovnim ljudem odtegnjen od osebnih dohodkov. Nato je spregovorila predsejnica občinske konference SZDL Vera Vojska, ki

je nekoliko podrobneje predstavila nov objekt in bodoče delo v njem. Predsednik sveta KS Mengeš Peter Janežič se je zahvalil tako občanom kot celotnemu gradbenemu odboru, ki je bdel nad gradnjo. Nato je spregovoril v imenu pokrovitelja Obrtne zadruge Zore Domžale direktor Bojan Žiberna, ki je obljubil, da bo Zora še naprej v danih možnostih podpirala vzgojnovarstveno enoto, ob slovesnem odprtju pa je prispevala velik kup igrač in učil. Navsezadnje je spregovorila še Milena Peterka, ravnateljica

Slavnostni govornik na otvoritvi mengeškega vrtca Kurirček je bila predsednica OK SZDI Domžale Vera Vojska.

Odprtje vrtca je bilo tudi tokrat opravljeno tako kot vedno — s škarjicami... Objekt je svečano predala namenu tov. Marta Sitar.

Tesnejše vezi z obalno občino:

Prijateljsko srečanje v Izoli

Pobratena društva invalidov iz občin Domžale, Izola in Laško z raznovrstnim sodelovanjem krepijo svoje vezi, z obiski drug pri drugim in z medsebojnimi športnimi tekmovanji pa tudi lepšajo dni svojih članov.

Tako je bilo tudi ob obisku članov Društva invalidov v Izoli, kjer je po športnem srečanju, katerega zmagovalci so bili Domžalčani, sledilo tovariško srečanje na pravi ribiški ladj. Ob tej priložnosti so se srečali tudi predstavniki skupščine občine in Občinske konference SZDL ter v izmenjavi izkušenj, obravnavi vprašanj posameznih občin, našli vrsto stičnih točk, ki bodo enim in drugim koristile pri nadaljnjem delu.

Srečanje na ribiški ladj, ki nas je iz Izole popeljala vse do Savudrije (nekateri v drugem delu pa še do Ankarana) jebilo

prijetno, za marsikatero od prisotnih pa tudi prva priložnost v življenju, da se počuti kot pravi pomorščak. Ob pečenju rib in tovariških razgovorih o vsakdanjih tegobah invalidov je prijeten dan kar prehitro minil. Udeleženci so na svoje domove odhajali zadovoljni in že v pričakovanju naslednjega srečanja, do katerega ne bo potrebno prav dolgo čakati.

Prijetno s koristnim; tako bi ob koncu lahko ocenili to srečanje, ki je ponovna potrditev krepkih medsebojnih vezi med invalidi Domžal in Izole, morda pa tudi začetek tesnejšega sodelovanja med obema družbenopolitičnima skupnostma. Za vse je bilo prijeto preživeto srečanje, ki bo zlasti marsikateremu invalidu olepšalo njegov vsak dan.

V. V.

domžalskih vzgojno-varstvenih organizacij ter obljubila v imenu vseh uslužbencev in otrok, da bodo pazili na prelep mengeški objekt.

Slovesno odprtje je ves čas spremljal tudi izredno prikupen spored, ki so ga pripravili člani Šolskega kulturnega društva Osnovne šole Matija Blejca-Matevža. Mladinski pevski zbor pod vodstvom Tee Čepon je zapel nekaj prijetnih pesmi, Folklorna skupina pod vodstvom Štefke Mlakar in ob spremljavi Franca Orla je zaplesala nekaj domačih plesov, piko na i pa so pristavili malčki s svojimi tovarišicami iz mengeškega vrtca, ki so že zaplesali in zapeli nekaj plesov in pesmi, nastudiranih že v novem vrtcu. Nato je mlada četica odkorakala v nov vrtec, trak pa je prerezala vodja mengeške enote Marta Sitar. Vrtec se imenuje Kurirček in — kot je rekel eden izmed govornikov — naj bi v njem začeli najmlajše učiti in jih vzgajati v duhu vrednot, ki so jih imeli mladi kurirčki.

Slovesnemu odprtju je prisostvovalo izredno veliko število krajanov in tudi občinskih gostov, vsi pa so si potem ogledali tudi notranjost vrtca, ki je izredno lepo urejena ter funkcionalno opremljena. Vsakdo pa je lahko tudi videl, da pedagogi že od 1. septembra naprej niso počivali, saj so z našimi malimi krajanji že uspeli pripraviti celo vrsto ličnih igrač, prostori pa so bili tudi lepo okrašeni in vzorno pospravljeni. Vsak obiskovalec je v spomin dobil tudi nagelj, tako da je bilo vzdušje še lepše. Vzgojnovarstveni proces je v vrtcu že stekel, seveda pa se bo treba v resnici tudi močno potruditi, da se na objektu ne bo delala škoda; tako bodo morali na objekt paziti tako mali krajanji kot zunanji obiskovalci. Odpreti tako lep objekt v kraju, je prav gotovo pravi praznik za vso krajevno skupnost, kar se je izkazalo tako v sporedu, kot na zadovoljnih obrazih obiskovalcev. Upajmo, da bo takšnih praznikov še kaj več...

Ivan Sivec

STONE RAVNIKAR:

Domžalska domača — vulgo imena

XVIII. nadaljevanje

Stob št. 23 — vulgo ime »Pri Vintarju«

Tu je bil nekdanj cel grunt, ki je spadal pod Komendo nemškega viteškega reda v Ljubljani. V letu 1929 je ta domačija zapisana kot Ljubljanska cesta št. 34, od leta 1955 dalje pa kot Ljubljanska cesta št. 43. Domače vulgo ime je ostalo po prvotnem priimku na tej domačiji Vintar, ki ga zasledimo že v rojstni knjigi iz leta 1586, ki je bil lastnik te domačije Andrej, sin Boltežarja in Marjete Vintar. Priimek Vintar je na tej hiši prešel na drugo ime.

Po statusu animarum župnije Mengeš iz leta 1811 je bil lastnik te domačije Franc Juvan rojen 1780 na Rašici št. 8, ki se je leta 1805 poročil z Marjano Kecej iz Stoba št. 23 (rojena l. 1790) in se je torej iz Rašice priženil na to domačijo. Na tej hiši so bili v tem času tudi hišinci in dekle, med drugim Marija Krepečič, Helena Habjan, Andrej, Francu Juvanu in Marjani Kecej se so v zakonu rodili: sin Jurij rojen 1820, ki se je poročil leta 1850 s Heleno Zadergov iz Spodnjih Domžal št. 19, rojena 1825 in si tu ustvaril družino, sin Franc rojen 1824 in sin Jožef rojen 1826, ki se je leta 1851 poročil z Marjo Stupica, rojena 1829 in postal novi gospodar na tej domačiji. V zakonu so se Jožefu in Marji Stupica rodili otroci: Anton rojen 1853, Katarina rojena 1854, ki se je leta 1883 poročila z Matijo Cajhnom, rojenim 1851 v Spodnjih Domžalah št. 21; Franc je bil rojen 1855, Ivan pa 1857, le-ta se je leta 1897 poročil z Marjo Filis iz Stoba št. 38, rojena 1863 in si v Stobu št. 59 ustvaril svojo družino. Franciška je bila rojena 1859, Marija 1861, Jožef 1864, Gašper 1866. Gašper se je prvič poročil leta 1899 s Franciško Per iz Velikega Mengša št. 96 (rojena 1871), drugič se je poročil leta 1911 z Marjo Romšak iz Cerkljanske Dobrave (rojena 1866) in tretjič leta 1919 z Antonijo Brodar iz Podbrda št. 33, rojena 1868. Novemu gospodarju Gašperju in prvi ženi Franciški Per so se v zakonu rodili otroci: sin Franc, hči Marija, sin Janez, ki se je leta 1932 poročil s Franciško Osolnik iz Globočice in si v Smartnem pri Litiji ustvaril svojo družino. Tu je še sin Karel, rojen 1903, ki se je leta 1941 poročil s Franciško Mazovec iz Zgornjih Domžal: skupaj sta si v Stobu št. 94 ustvarila družino, tu je tudi sin Anton, rojen 1905, sin Gašper rojen 1907, ki je dolga leta živel v Kranju, hči Valentina rojena 1907 in sin Matija rojen 1909. Gašperju Juvanu in drugi ženi Marji Romšak so se v zakonu rodili otroci: Franc rojen 1913, ki se je prvič poročil z Ivanko Vode, drugič pa s Terezijo Tetičkovič iz Cirkulan. Dolgo vrsto let je živel v Godbenem domu v Domžalah; omenimo naj hči Marijo rojena 1914, sina Avgušlina rojenega 1915, hčer Franciško rojeno 1916, sina Jakoba rojenega 1917 ter Valentina rojenega 1918. Prvi gospodar te Vintarjeve domačije, ki ga zasledimo v zemljiški knjigi sodišča v Domžalah je bil na podlagi prisojila iz leta 1846 Jožef Juvan, rojen 1826, za njim pa na podlagi prisojila iz leta 1884 Marija Juvan, rojena 1829, za njo pa na podlagi izročilne pogodbe iz leta 1899 Gašper Juvan rojen 1866. Na podlagi izročilne pogodbe iz leta 1948 je postal lastnik te domačije Matija Juvan rojen 1909. Po njegovi smrti 1985 pa gospodar na tej Vintarjevi domačiji Anton Juvan, rojen 1905.

Piknik mladih s Centra za usposabljanje in varstvo invalidnih oseb v Mengšu je poživilo nastop mengeške Marele.

Tako lušno je b'lo, da še nikoli tako

Tako in podobno so se ob koncu veselega piknika poslavljali otroci in starši. Društvo za pomoč duševno prizadetim Domžale — Kamnik je ob pomoči strokovnih delavcev Centra za usposabljanje in varstvo invalidnih oseb že drugo leto pripravilo društveni piknik. Ob 15. uri so pričeli prihajati prvi otroci v spremstvu svojih staršev. V Centru je bilo že vse pripravljeno, mize so bile lepo pogrnjene, z »roštilja« se je veselo kadilo in kmalu je zadišalo po prvih čevapčičih. Ansambel Marela iz Mengša je zaigral prve poskočne melodije in prvi pari otrok so se razigrano zavrteli na plesišču. Otroci so pomagali pri strežbi in prav zanimivo jih je bilo opazovati, kako so stregli svoje starše, seveda tudi nase niso pozabili. Neumorni člani ansambla Marela so poskrbeli, da je bilo ves čas zabavno in

pestro pa tudi zborček otrok je veselo pomagal pri petju pesmi Poštar zvoni samo dvakrat... Čas namenjen rajanju je kar prehitro minil. Na koncu so se vsi slikali z ansamblom in veselo zapeli »Mi se imamo radi, radi, radi...« V spomin na prijetno srečanje so otroci poklonili članom ansambla grafike mladega akademskega slikarja Črtomirja Freliha. V imenu društva in vseh otrok se je Jože Mlakar zahvalil ansamblu Marela za prijetno vzdušje in brezplačno igranje v korist mladih iz obeh občin, saj je ansambel lahko zgled tudi ostalim, da popestrijo življenje tistim, ki so pomoči in pozornosti najbolj potrebni. Vodja ansambla Marela Franc Kompare pa je obljubil, da se prihodnje leto ponovno vidimo.

Jože Mlakar

Iz ljubljanske in moščanske strani

»Bravo« za mengeške turistične delavce

Pred meseci smo že pisali, da bo Turistično olepševalno društvo Mengše postavilo ob mengeških vpadnicah pozdravne kozolce z napisi. Pred začetkom glavne turistične sezone je bilo to na dveh vstopih v Mengšo tudi uresničeno in to na primeren način. Z vseh strani, tako iz ust domačinov kot naključnih obiskovalcev Mengša, je slišati mnogo pohval, zato je prav, da se posebej poudari delo in tudi pohvalijo vsi tisti prizadevni krajanji, ki so pomagali pri postavitvi teh dveh pozdravnih obeležij.

Zamisel za vse to sta dala Peter in Anka Krušnik, ki sta izdelala tudi načrte in črke. Les za obeležja so podarili Slovenijales Radomlje, pa tudi Anton Kosec in Tone Ipavec, ki ju je tudi nadvse lično izdelal. Okensko omrežje je lepo oblikoval in tudi zastoni dal material Vinko Vahtar, polakiral pa ga je Gregorc Staši. Črke sta izredno lepo izrezala Viktor in Andrej Burgar, mengeška kamnoseka. Pri izkopu, betoniranju in postavljanju je največ dela naredil Franc Stele st., ves čas pa je bil glavna pogonska sila, ki je napravil največ povezovalnih poti in nasploh speljal akcijo do konca — predsednik društva Milan Jenčič. Ne da bi jih kaj posebno hvallil, je treba priznati, da je nastalo izredno ljubko in prijazno vstopno obeležje v slogu gorenske hiše, zato je treba vsem akterjem dati javno priznanje za sodelovanje, saj so večino dela opravili skoraj vsi zastoni, kar govori o pravi povezavi teh krajanov s krajem.

V naslednjih letih načrtuje Turistično olepševalno društvo takšna obeležja še na drugih vstopih v Mengšo, glede pripombe, od čistilnih akcij do namestitve novih klopic. Pred nekaj tedni pa so priredili tudi izredno uspešen izlet na Osojsko jezero, v Beljak in v Vrata, ki ga je odlično vodil kamniški vodič dr. Niko Sadnikar. Pozdravljeni torej v Mengšu, kjer vas lahko že dobrodošlica spravi v boljše voljo!

Sicer pa je poleg zagnanih turističnih delavcev iz Mengša treba pohvaliti tudi drugo celoletno aktivnost, ki poteka po programu, od čistilnih akcij do namestitve novih klopic. Pred nekaj tedni pa so priredili tudi izredno uspešen izlet na Osojsko jezero, v Beljak in v Vrata, ki ga je odlično vodil kamniški vodič dr. Niko Sadnikar. Pozdravljeni torej v Mengšu, kjer vas lahko že dobrodošlica spravi v boljše voljo!

Ivan Sivec

Novo iz mengeške krajevne skupnosti

Voda, ploščad, obnova postaje, asfalt, hišne številke

Mengeška krajevna skupnost je na čelu z novim tajnikom Martinom Ogrincem in s pomočjo vseh organov dobila nov zagon. Ta bo že v teh letenskih dneh viden tudi na terenu.

preglednost nad ulicami, saj ima odslej naprej vsaka ulica svoje ime. Dokler se ne bomo navadili, bo treba pač potrpeti, dokumente pa smo prisiljeni zamenjati oz. popraviti bivališča na svoj račun. Ivan Sivec

Že nekajkrat napovedana izvedba športne ploščadi pred osnovno šolo Matija Blejca-Matevža bo dokončana do dneva republike — letos! Zaenkrat bo narejena osnovna asfaltna ploščad z igriščem za skok v daljino, v višino in za metanje kroglice, nadaljno opremo pa bo treba izvesti v naslednjih letih. Pri tem seveda spet računajo na naklonjenost združenega dela, tako da bi ob šoli nastal pravi večnamenski športno-rekreacijski prostor za šolarje in krajane. Za to je zagotovljeno 1,6 milijarde starih din.

V kratkem se bo končno začela tudi obnova Kulturnega doma, za kar pa je zagotovljeno 2,5 milijarde starih din. Dom 20 let sploh niso obnovljali, predvidena pa je potrebna obnova kotlovnice, notranjost dvorane in tudi avla. Obnova bo potekala dobri dve leti, sredstva pa so iz viška samoprispevka, prav tako kot za ploščad.

SKIS in KS Mengeš bosta poskrbela letos še za dvojice avtobusnih postajališč, sestavljenih iz nadstrešnice in klopi. Ti bosta zaenkrat izvedeni, prav tako do dneva republike, pred Pavovcem in Lovcem, v naslednjih letih pa tudi drugod.

Iz samoprispevka krajanov Pristave, Muljave in Poti Rašiške čete, seveda v sodelovanju SKIS-a in KS, se končuje tudi ureditev oz. asfaltiranje ceste na spodnjem delu Muljave, tako imenovana B cesta, ki se bo imenovala Cesta 8. julija.

Vse krajanje Mengša, ki imajo spremenjene številke hišnih ulic, prosijo, da dvignejo tablice na mengeški krajevni skupnosti, vsak ponedeljek, sredo in petek dopoldne, v sredo pa tudi popoldne do petih. Tablice so brezplačne za vse tiste, ki že imajo hišne številke, lastniki novogradenj pa jih morajo seveda plačati. Vsi tisti, ki imajo št. 1, bodo dobili tudi velike table z napisom ulic. Le-te se lahko namestijo kar ob cesti, tako da je napis za ulico viden že od daleč. Nove številke bodo v 14 mengeških ulicah vnesli v začetku verjetno nekaj slabše volje, saj bo treba spremeniti tudi vse dokumente, toda po mnenju Geodetske uprave v Domžalah gre za enotno oštevilčenje, ki bo vneslo boljše

Spodnji Tustanj pri Moravčah

Krompir ni dobro obrodil

Poletje je doseglo vrh in že je tu jesen. Nastopil je čas, ko se izkažejo moči zemlje in obdarijo vsakogar, kdor jih zna in hoče izrabiti. Kmetje-pridelovalci krompirja so bili letos najbolj zaposleni s pobiranjem krompirja v mesecu septembru.

Moravški in okoliški kmetje so izkoristili lepo vreme že ob koncu avgusta in v začetku septembra in skopali ves krompir. Z letošnjim pridelkom krompirja pa niso zadovoljni vsi kmetje — pridelovalci sorte igor in cvetnik, kajti je le-ta nekoliko drobnejši. Pa tudi cena in odkup nista najbolj ugodna, zato bodo krompir raje zadržali v skladiščih — dokler se povpraševanje in cene primerno ne uredijo. Vida SVETLIN-Jernkova iz Spodnjega Tustanja je kmetica, vendar tudi ona z letošnjim pridelkom krompirja — sorte igor ni zadovoljna. Pridelali so ga manj kot so pričakovali. Največ je bilo drobnejših gomoljev, sicer ga bodo imeli za dom dovolj — 900 kilogramov. Morali pa bodo zamenjati seme, ker domače ne uspeva več tako, kot je treba.

Jože Novak

Kmetica Vida Svetlin ni zadovoljna z letošnjim pridelkom krompirja.

Mengeška dobrodošlica. Lepo, prijazno, estetsko...

Krajevna skupnost Krašnja

Zbor občanov in delovnih ljudi v tej krajevni skupnosti, sklican ob koncu skupščine septembra, je izvolil novo skupščino KS (predsednik je Franc Novak) bo na svoji prvi seji izvolila še ostale samoupravne organe.

Kljub večmesečnim postopkom, v katerih so sodelovale vse vasi v tej KS, je nekaj težav pri kadrovanju za najodgovornejše funkcije. Največ skrbi pa je bilo tudi tokrat namenjeno nadaljnjemu razvoju krajevne skupnosti, v kateri je še kar nekaj področij, ki niso dobro urejena. Največ govora je v zadnjem času o novi poslovno stanovanjski stavbi, v kateri naj bi našli mesto samoupravni organi krajevne skupnosti, vse DPO, družbene organizacije in društva, v njej pa bi uredili tudi trgovino z manjšim bifejem in pa nekaj stanovanj. Na zboru je bil sprejet tudi sklep o pričetku postopka za izpeljavo referenduma, s katerim naj bi pokrili tisti del investicije, v kateri bodo neposredno zadovoljene potrebe občanov.

Na zboru smo prisluhnili tudi poročilom predsednikov samoupravnih organov, ki niso bili zadovoljni z udeležbo na sejah, še najbolj aktivna pa je v zadnjem času delegacija za zbor KS (vodi jo tov. Erika Ribnikar), ki s sprotnim spremljanjem gradiv in dobrim poznavanjem problematike te KS uspešno zastopa svojo KS v zboru krajevne skupnosti SO Domžale.

Kdaj bomo zvedeli resnico o klobasah, ki tačas že onesnažujejo našo podtalnico.

Čigave so klobase?

Samozadržno osveščeni krajan Topol me je opozoril, da se v jami nasproti Suhadol (pod Mostami) nahaja večja količina klobas. Kar cel kamion. Pravzaprav ne samo klobas, ampak tudi plečet, želodcev in drugih mesnih dobrot. Pohitel sem tja. Kaj dosti ni bilo treba iskati, saj je vse mesne dobrote izdajal že nekoliko pretirani vonj. Dolgo časa pa vseeno niso mogli ti mesni izdelki ležati v jami, morda dan ali dva. Fotograf Vido Repanšek je pohitel zadevo poslikati, da bi bilo na sliki čimveč klobas. Kdo ve, kakšni mrhovinarji se lahko znajdejo v jami. Žena kot sanitarni delavec je obvestila o »odkritju« kamniške in domžalske inšpektorje, ti pa so zadevo prijavili organom javne varnosti. In tu se zgodila o klobasah konča. Nihče ne ve zanje, nihče jih ni nikdar imel v svoji hladilnici, nihče se ne spomni, da bi se mu kdaj kaj pokvarilo ali da bi kaj zaudarjalo. Klobase in vsi mesni izdelki so brez lastnika. Škoda, da zanje nismo vedeli že prej in bi jih znosili domov. Prepričan sem, da bi zmanjkali hitreje kot koruza na polju. Morda bi jih bile vesele tudi ribe v kakšni ribogojnici, če so že kmalu: po nastanku imele vonj. Vsekakor pa verjetno ni nihče prepričan, da bi spadale v javno odprto jamo in nam tako obogatile podtalnico. Optimisti morda celo pričakujejo, da bodo iz domžalskih vodovodnih pip odslej tekle klobase...

Po posegu inšpektorjev so klobase zasuli s peskom, tako da ne oddajajo več svojega zoprnega vonja. Lastnika pa še vedno iščemo. Če pa se sploh ne javi, ga prosimo vsaj za drugič, naj pove kakšen teden prej. Hvaležni se ga bomo spomnili ob kakšnem kosilu s samim zeljem...

Ivan Sivec

Študljanska zelenjava v Ljubljano in nazaj

Deset pridnih rok na robu našega mesta skrbi za domač pridelek zelenjave in vrtnin

Pravzaprav se hočeš — nočeš v jesenskem času naši pogovori ničkolikokrat vrtijo okrog ozimnice, zelenjave, nakupov, cen... Mnogo naših poti je kljub dobri ponudbi v domačem kraju še vedno obrnjenih v Ljubljano, na tržnico. Vendar pa smo ob našem obisku kmetije Franca Ložarja v Študi lahko na svoje oči videli, da Ložarjevi zelenjavo, ki ta čas jo prodajajo v svoji trgovini »Kmetijski pridelki«, v četli pridelajo doma. Kaj je bolj normalno (in tudi pošteno), da tisti, ki pridelujejo, pridelano tudi prodajo?

Kmetija Dore in Franca Ložarja je urejena kmetija. To se vidi takoj, ko človek stopi na dvorišče, saj je skrbno roko gospodarja in gospodinjice moč videti že od daleč, kot je vidna ali očitna tudi zanemarjenost, lenoba, ležernost, žal marsikje.

V primeru Ložarjevih gre za kmetijo, ki jo v Domžalah dajemo mnogim za primer in ki jo — če je treba — kakim gostom, obiskovalcem od drugod, če želijo videti zasebnika v kmetijstvu, rade volje tudi pokažemo. Zakonca Ložar pravita, da nobenega obiska še nista spodila z dvorišča, pa so hodili na ogled od vseh: tudi iz Danske so prišli, pa iz krajev okoli ekvatorja in celo južno od njega...

Hrana brez kmečkih primesi...

V hlevu se tačas nahaja kakih 32 ali 33 repov, od tega je 21 krav. »Žival je na kmetiji potrebna,« pravi gospodar Franc. »Če želiš pridelovati zdravo zelenjavo, je hlevski gnoj, veliko hlevskega gnoja, nekaj nepogrešljivega. Vso zelenjavo, ki jo ta čas prodajamo, pridelamo doma, ničesar ne kupujemo drugod. O tem se lahko prepričate! (Smo se!) — op. pisca). Tako svojim kupcem lahko popolnoma odgovorno zagotovim, da je vsa naša zelenjava brez kemičnih dodatkov.« Brez umetnih gnojil pa seveda na taki kmetiji ne gre. Ložarjevi se poslužujejo teh gnojil za gnojenje travnikov in pri pridelovanju kornice,

ki jo imajo na petih hektarjih. Kornice je potrebna za silažo, pa tudi za kokoši, ki jih imajo...

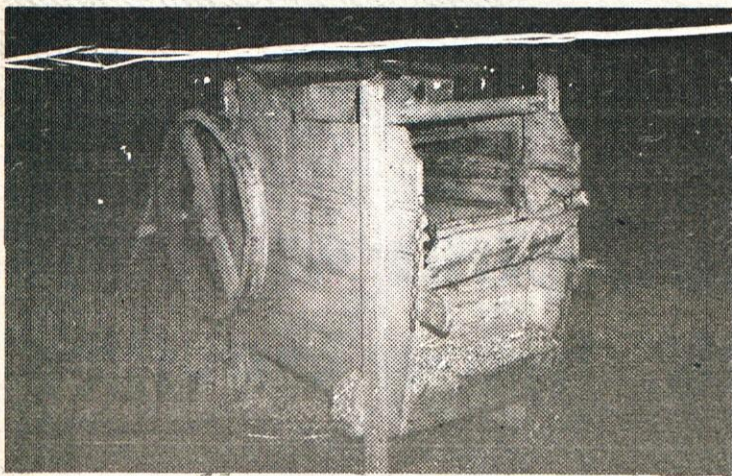
Čudna so pota naše solate

Točno taka je ugotovitev, ki sva jo z gospodarjem doprinesla ob pogovoru o prodaji solate, ki pri Ložarjevih ni »špricana«. Naša solata se v kar znatnih količinah prodaja v Ljubljano, koder jo pokupijo prekupčevalci. »Točno vem,« pravi Ložar, »da se čez kak dan naša solata celo vrne v Domžale, kjer jo potem prodajajo... Našo solato...«

»Na pragu Domžal imava z ženo dovolj solate, za vse domačine, vendar se take in podobne stvari dogajajo. Vrtnine pridelujem na njih, koder posebni umetni agrotehnični ukrepi niso potrebni. Poglejte, tu imamo čudovit radič, ki bo kmalu zrasel v glavice. Škoda je le, da nam srnjaci napravijo toliko škode. Po moje je stalež srnjadi postal prevelik pa hodijo srne že septembra v škodo tam, kamor se sicer še po zimi niso približale.

Zanima me, kaj bodo menili lovci... Takole je tekel pogovor s Francem Ložarjem. Ob tem nisva pozabila omeniti težav, ki jih imajo vsi »uradni« prodajalci v centru s tako imenovanimi »sezonicami«. Le-ti pridelajo v vrhu sezone t. i. smetano — poberejo večino strank s tem, ko jim je na pol legalno delo mnogo cenejše, njihovi stroški manjši, — tržni pogoji bolj omiljeni, zahteve zanje manj ostre kot so do rednih prodajalcev. Žal tako je. Kdo bo napravil red, če pa je tako stanje uradno; zaradi tega, ker je status sezonskih stojnic uradno »požegnan« z uradno ustanovo. Vendar tako je. Sicer pa se Ložarjeva trgovina »Kmetijski pridelki« nahaja v SPB-1, Ljubljanska 76 in je nekako skrita v drugi pasaji. Odprta je vsak dan med 8. in 19. uro, ob sobotah pa do 13. ure.

Sicer pa sva se ob pogovoru o kmetijstvu strinjala. Kdo je bolj upravičen da prodaja zelenjavo (in da z njo tudi zasluži) kot ta, ki jo prideluje. S tem se bodo morali strinjati celo oni, ki jim jezni, včasih sitni, vsekakor pa pridni zelenjavni mož iz Štude ter ob njem še osmero kmečkih rok ni všeč.

Čistilnik za žito — naprava za odpihovanje plev je uporabna le še malokje...

Čistilnik za žito — spomin na preteklost

Čeprav je žetev že precej odmaknjena, je treba zrnje dobro vskladiščiti in očistiti, pa naj si bo žito za domače potrebe ali pa za prodajo kmetijski zadrugi in prek nje mlinski industriji.

Še ne tako davno je vajalnik-čistilnik za odpihovanje plev z zrnja potreboval skoraj vsak pridelovalec žitaric. Pri Kržanovih na Gorici pri Moravčah so kar v domačem skednju postavili stari vajalnik in ločili preostanek plev od zrnja — ovsu. Vajalnik ali »pajkel« je domače izdelave, star pa je nekako 60 let. Izdelal ga je pokojni Janez KRŽAN. Ta naprava je na kmetiji Kržanovih še vedno dobrodošla. Prav tako ohranjajo tudi staro mlatilnico, na katero še vedno dobro lahko omlatijo svoja žita. Takih kmetijsko ročno izdelanih naprav »pajkljev« za odpihovanje plev od zrnja po mlatici imajo še skoraj pri vsakem kmetu na podeželju. Vendar jih le v manjšem številu še uporabljajo, ker se zadnje čase poslužujejo sodobnejših strojev, mlatilnic in kombajnov. Tako bodo ostale naprave — domače izdelave sčasoma le spomin na preteklost.

Letošnje leto je bil pri Kržanovih pridelek pšenice zadovoljiv, porabili jo bodo za domače potrebe — za peko kruha in za ostalo, nam je povedala petdesetletna gospodinja Mira KOSMAČ po domače Kržanova iz Gorice pri Moravčah.

Jože Novak

Paradižnikovi sadeži — velikani

V letošnjem poletju so paradižniki dozoreli dokaj pozno, vendar sodeč po sliki zelo obilno. Ta debelušni paradižnik, ki ga v košari drži Zinka JANČAR, je zrasel na njivi Zevnikovih ob domačiji na Vrhpoljah št. 5. Lastnica paradižnika si semena »lovsko srce« pridobiva sama. Toda še nobeno leto ni paradižniki niso zrasli tako veliki, kot je ta na sliki. Tehta namreč 52 dag, na sadiki pa sta še dva taka po 40 dag. Zinka Jančar pravi, da bo seme tega paradižnika spravila, z upanjem, da ji še kdaj tako lepo obrodi.

Zinka JANČAR je zaposlena v tovarni »Tosama« Vir pri Domžalah. Poleg zaposlitve prosti čas izkoristi za delo na njivi. Tako za dom pridelava najrazličnejše povrtnine. Letošnje leto je pridelala največ paradižnika, katerega je porabila za solate, prikuhe, pa tudi vložila ga je v zmrzalno skrinjo.

Zinka pripoveduje: »V začetku februarja posadim vsako leto v lončke jogurta paradižnikovo seme. Lončke pustim na oknu v tovarni kjer delam, da seme skali, ter zrastejo sadike visoke od 30 do 40 cm. Nato jih odnesem domov, kjer imam že pripravljeno zemljo, pognojeno z domačim hlevskim gnojem, brez dodatnih umetnih gnojil.«

Jože Novak

Zinka Jančar z Vrhpolja s sadeži — velikani.

Mladi Robi Ložar na širšem polju solate v Študi.

Domžalska tombola, dogodek iztekajočega se poletja:

Verovati ali ne — to je vprašanje!

S svetniki je kot s SIS-i. Eni kot drugi so potrebni in v oboje je treba neomajno verovati, sicer življenje nima prave vrednosti in pomena tudi ne. Drugače je z verniki. So dobri verniki, slabi verniki in brezverniki.

Jaz sem slab vernik. V SIS-e sicer verujem, vsaj enkrat na mesec, tam okoli prvega, v svetnike pa nikoli nisem kdovekako. Razen v svetega Andreja, mojega patrona, ki je bil menda na križ pribit ali privezan, potem pa na glavo postavljen v zemljo. Zoprn in kar malce smešno. Se je že zameril kakemu sekretarju tedanje dobe, pa so ga.

Glede na dogodke in razmere pa postajam sam, ne da bi se tega zavedal, iz dneva v dan bolj veren. Verujem v Fortuno. V sveto Fortuno. V priprošnjico in zaveznico sreče in srečnih nasploh. Po veliki domžalski tomboli mi ne preostane drugega, da verujem vanjo. V sveto Fortuno. Do zdaj pa nisem. Nikoli. Niti ne v njeno cerkvico, ki je bila pred mojim nosom, v hiši, kjer delam, kjer se je vsak konec tedna trlo vernikov in ne zdaj, ko se je preselila v novo cerkev, črnega videza, v katero hodi vedno več vernikov kupovat podobice. Vanje potem pišejo čarobne številke, samo zato, da jim v nedeljo zvečer parajo živce. To je športna stava. To je loterija, od katere se tudi živi. Živi, če je človek pameten. Srečolovsko pamet pa tudi delimo v tri kategorije. Malo pametni, dan za dnem, leto za letom kupujejo vseh vrst srečk, ne glede, če kaj zadenejo. Bolj pametni kupujejo tiste in toliko, da od njih celo lahko živijo in jim je kaj malo na tem, če so zaposleni ali ne. Zelo pametni pa hodijo po srečo čez mejo, kjer se sistemi in kombinacije odvijajo v devizah, ker ni je lepše glasbe kot rožljanje s čvrsto valuto.

No, nič pametni, skoraj neumni pa smo vsi, ki srečk sploh ne kupujemo. Jaz sem med njimi. Bil. Do domžalske tombole. Ampak to se bo zdaj nehalo. En dan pred tombolo se pogovarjam z znancom: »Jih že imaš, srečke?«, reče.

»Nimam, nikoli jih še nisem kupil!«

»Jaz jih imam dvajset. Kaj pa je danes dva milijona. Če bom zadel pol milijarde, bom dal petinsedemdeset milijonov za davek, tak je predpis. Za petindvajset milijonov pa bom povabil vse, ki so pri tomboli delali, na večerjo. Štiristo mi jih še vedno ostane. Kje pa jih prej dobiš?« Govoril je, kot bi jih že imel v žepu, kot da bi se pogovarjal o lepem vremenu.

»Ne bom je kupil,« sem bil zvest svojemu značaju in se držal svojega načela na sam dan X, ko sem že ob enih popoldne ubral z množico na prizorišče v Domžalah, predvsem in izključno zaradi »firbca«, ki mi je bil bogato poplačan. Zataknilo se je sicer že na začetku, tam na obrobju prizorišča, ko naletim na samega mojega znanca in prijatelja, direktorja tombole, kako, med drugim, urejuje promet z rdečim trakom na rokavu.

»Imaš tablice,« me ves v akciji vpraša. »Imam,« sem se zlagal, v oči mu pa nisem upal pogledati. Vest je le vest. Moram, zaradi njega moram kupiti vsaj eno, sem se odločil, čeprav bi domžalskim smučarjem storil kako malenkost tudi v drugi obliki.

»Tovariš, ste vi iz Domžal?« vprašam prvega, ki mi je prišel pod noge. »Jesam, majke mi!« pravi. »A veste, kje prodajajo srečke za današnjo tombolo?« »Imam ja, kolko očeš!« »Pošto?« sem se mu takoj prilagodil. »Sto-pedes za jednu!« Torej so že začeli, ampak mene ne bodo. »Ojbebi,« sem se mu še bolj prilagodil. No potem, ko je Franek spravil vse prodajalce na kup, da so prodali še trinajsttisoč tablic, sem s težavo prišel do ene, predvsem iz solidarnosti do domžalskih smučarjev.

Ko se je končno začelo, z enourno zamudo, je k razpoložljivi pripomoglo čudovito sonce, ki smo se mu predajali, napihnjeni balončki v obliki srčkov in pa seveda, bolj čudna govornica, ki jo je bilo slišati vsehovsod.

Napetost ob prvi številki, pa ob drugi. Potem pa nič, dolgo nič. Pač, zdaj se je začelo. Franek, ki je profesionalno vodil tombolo, je začel klicati težko izgovorljiva imena. »Ta pa taič kliče tega pa tega!« naj se zglesi ob tribunah. No potem se je nič koliko »ičev« zbralo za tri-

buno, da so se pogovarjali ali bo pobjedilo Radnički ali Velež. Drugi pa spet kakšno malto bodo jutri delali: mastno ali polmastno. Deset in deset tisoč glava množica pa čakaj in preklinjaj, če si upaš, vse do večera.

Prihnil sem množicam in ujel v uho, da je Franek podkupljen od njih, zato jih tako kliče, kar pa sploh ne verjamem. To je profesionalnost in ne nazadnje, bratstvo ni kaj. Franeka sem imel vedno za poštenega. Ampak potem, ko je v velikanskih presledkih klical naprej, sem kar pisal, kar črtal številke na svojem »pildku«. Tako mi je šlo, da sem se začel tresti, da sem spremenil mnenje o svetnikih. Hudiča, saj bom zadel, saj mi samo leti skupaj. Resno sem mislil, kaj bo, če zadnem. Kam bom pa dal pol milijarde. Saj nimam kombija ali vsaj karavana, da bi tako težko odpeljal. Tudi to sem mislil, koliko bom dal tistim, ki so zraven, ki delajo. Petindvajset milijonov bo premalo, saj jih je morje. Bom še malo primaknil, sem sklepal.

Prijetno sonce, lepe misli, čudna govornica in številni napihnjeni srčki, ki so drug za drugim jadrjali v nebesa prosit sveto Fortuno, da bi se vsi domžalski smučarji radi imeli, so me zmedli, da sem prezrl in preslišal, kdaj so peterke oziroma kavni mlinčki pošli. Ko je klical številko, ki je odgovarjala peterki na moji tablici, sem najprej izrekel zahvalo Fortuni, nato pa brezglavo drvel, kolikor se je pač dalo, ter mahal s srečko in tulil: »kavni mlinček, kavni mlinček!« Franek pa, fin kot je, se mi samo pokriviteljsko smehljiva in rekel: »tovariš, v večerno šolo se bo treba vpisati. Brati in tudi poslušati je treba znati.«

»Saj sem vpisan v večerno šolo. Karate študiram. Odzval sem se na milijon plakatov, ki visijo po Domžalah.«

Vsi so se smejali. Kavnega mlinčka pa še danes nimam, pa tudi v Fortuno ne verjamem. Ko so potem peljali glavno srečnico, kdo bi si zapomnil njeno čudno ime, zastraženo kot ministrski predsednik, najbrž h kakemu sefu, da bi dvignila 350 kg bankovcev, je za povorko korakal ves nasmejan sam direktor tombole. Franek je pozival romarje naj mu ploskamo, ker je organiziral tombolo, kakršne še v Jugoslaviji ni bilo. Jaz mu nisem. Čemu. Ko je šel mimo, me je prijateljsko boksnil, češ: »ALI smo desci, ali nismo.«

Zaradi ploskanja se mu bom še enkrat opravičil. Želim mu, da bi se v Domžalah ustanovilo še eno smučarsko društvo. Saj je menda še kakšna rodbina, ki se začne z M.

Če ne bi bilo številnih napihnjenih srčkov, simbola ljubezni, ki so vse do noči plavali nad našimo glavami, med angele, k sveti Fortuni, ne bi imel od velike tombole nič, pa prav nič.

Andrej Zajc

Zid

Na Dobenu stoji ob vikendu visok, čuden zid. Skoraj da je kitajski se zdi, saj se razteza v dalj, šir in višino. Velika reč, ni kaj.

Pa se je lastnik tega zidu sam ovedel, da je zid, za katerega se navozili ogromno materiala, s tem pridobili nekaj ravnega zemljišča, naravi i n okolju nič kaj v okras. Kupil in plačal je reci in piši 1 kombi sadik bršljana, ki da bo v prihodnosti zarasel zid ter ponudil zeleno podobo svojih listov očempopotnikov, ki jih beton pač moti na poti na Dobeno.

Vendar je lastnik zemljišča pod zidom, koder je bilo treba sadike posaditi, kljub prvotnemu privoljenju kasneje vse posejane sadike izpulil, da so se posušile. Kot ljubitelj narave in lepega okolja postavljam samo dve besedi: Zakaj vendar?

občan
(naslov hranimo)

Folklorna skupina DKD Svoboda Mengeš v Zagrebu

Mengeška folklorna pleše — v svet

Mengeška folklorna skupina pod vodstvom Brede Kurzweil je poleti sodelovala na XXI. mednarodnem srečanju folkloristov v Zagrebu in poleg poljičanske skupine zastopala SR Slovenijo na tem izjemno kvalitetnem srečanju folkloristov. Folklorno skupino so opazili priznani tovrstni strokovnjaki na različnih srečanjih gorenjskih skupin, po uspešnem nastopu v Cankarjevem domu lani pa so bili izbrani tudi za zagrebško srečanje. Nanj je odpotovalo osem parov, tehnični vodja pa je bil predsednik ZKO Domžale in predsednik mengeške Svobode Slavko Pišek.

Zahvaljujoč občinskemu sindikalnemu svetu:

Videorekorder v knjižnici

Delavci knjižnice Domžale smo si že dalj časa želeli, da bi svoje aktivnosti lahko popestrili tudi z predvajanjem filmov in risank z videokaset. Tej želji je prisluhnil Občinski sindikalni svet Domžale, ki nam je kupil videokorder TOSHIBA. Vrednost aparature je 900.000.- din, ker pa ne plačamo davka, je bilo sindikatu potrebno zagotoviti 700.000.- din. Omenjena aparatura bo zlasti popestrila program, ki ga nudimo vrtcem, mali šoli in najmlajšim ob praviljnih uricah. Kupili smo že vrsto videokaset, na katerih so posneti slovenski mladinski in ostali filmi, sami pa bomo videoteko skušali obogatiti še s številnimi drugimi oddajami ter filmi iz svetovne klasike. Aparatura je takoj ob nakupu že začela služiti svojemu namenu, saj smo ob tednu otroka za mlade obiskovalce pripravili bogat program. Kaj vse pripravljamo ob mesecu knjige pa si tudi lahko preberete v tej številki Občinskega poročevalca. Zagotovo bomo aparaturo koristno in množično uporabili v veselje številnih obiskovalcev knjižnice.

Prav v njihovem imenu se zahvalujemo občinskemu sindikatu za uresničeno lepo in koristno darilo.

ZOC

Ud pripravah na otvoritev pomembne kulturne pridobitve

Knjižnica — kmalu resničnost

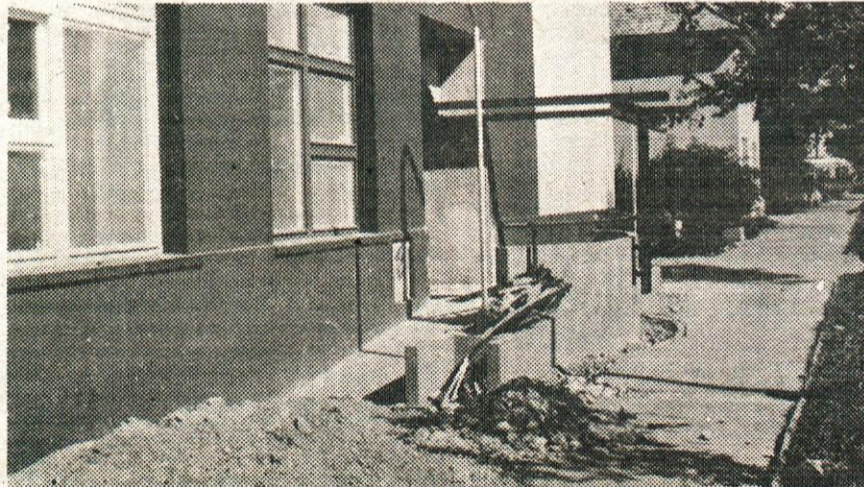
Mnogi nas povprašujete, kdaj se bo knjižnica preselila iz resnično neprimernih prostorov na Kolodvorski v nove, obnovljene prostore bivše osnovne šole Vencija Perka. Najbrž vam zdaj že lahko zagotovimo, da konec novembra. Vsaj tako načrtujemo, četudi bo potrebno še veliko dela — preselitev namreč.

Kot ste najbrž opazili so gradbena dela že skoraj končana, notranjost je prepleškana in pripravljena na postavljanje nove opreme, ki jo izdeluje za knjižnično opremo specializiran izdelovalec — mizar Počkaj iz Sežane. Ko bo oprema pripravljena, bomo prisiljeni za približno 3 tedne knjižnico zapreti, da bomo lahko preselili približno 45000 enot knjižnega gradiva v nove prostore. Že zdaj pa vam lahko zagotovimo, da vas pričakuje zares sodobno urejena knjižnica, s kar šestkrat večjo površino kot doslej. V njej bodo bralcem na razpolago študijska čitalnica z 20 sedeži za intenzivni študij, nekoliko »manj resna« čitalnica s periodičnim tiskom, kjer boste lahko prelistavali okoli 100 najrazličnejših revij, časopisov in časnikov, domačih in tujih.

Poleg tega bo v stavbi razstaviščno prireditveni prostor z okoli 40 sedeži, ki bo namenjen najrazličnejšim prireditvam in raz-

stavam. Še posebno pozornost pa smo namenili otrokom in mladini, ki bodo imeli v 1. nadstropju odslej samostojen oddelek. Tu se bodo lahko tudi igrali, poslušali kasete, posebni programi pa bodo na voljo tudi za organizirane skupine, ki nas tako pogosto obiskujejo. Takšna stavba s sodobno opremo bo obiskovalcem omogočila resnični užitek pri izbiri knjig, predvsem pa se bomo trudili, da bi jim ponudili vse, kar bi iskali in potrebovali za povečanje svojega znanja in vedenja ter za kulturne, literarne užitke. Upamo, da se bomo v decembru že srečevali v novih prostorih, obenem pa bralci tudi lahko pričakujejo, da bo v novembru knjižnica zaprla vrata. Ob otvoritvi in v prvih mesecih delovanja pa za bralce pripravljamo tudi številne prireditve in zanimivosti, o katerih vas bomo sproti obveščali.

Zalokar Oražem Cveta

Naši glasbeniki uspešni:

Trije zlati ansambli in Zlati klopotec

Vsi tisti, ki spremljate aktivnost domačih ansamblov, verjetno že veste, da so se kar trije ansambli iz naše občine na letošnjem ptujskem festivalu odlično odrezali. Vsi trije nastopajoči: ansambel Marela, ansambel Stoparji in ansambel Tineta Stareta so dosegli najvišje priznanje v domači glasbi po kvalitetni ravni — zlato Orfejevo značko. Ivan Sivec kot besedilopisec pa je zmago pesmi v Pop delavnici »Srce je popotnik«, za katero je napisal besedilo, dodal še nagrado za besedilo na ptujskem festivalu, na mariborski Veseli jeseni pa je prav tako prejel nagrado za besedilo, skladba Slovenija, najlepša si dežela pa je dobila Zlatoga klopotca, prav za to skladbo pa je Sivec prispeval besedilo na Pestnerjevo glasbo.

Bojan Adamič, izvrstni glasbenik in član ptujске komisije je izjavil: »Mislim, da je med ansambli verjetno največ izvirnosti pokazala mengeška Marela. Zazvenela je precej drugače kot drugi, nasploh gre za odlično skupino. Če me bodo kaj potrebovali, jim bom rad pomagal, ker so nekaj novega...«

Franci Lipičnik, avtor glasbe in mentor Stoparjev: »Veseli sem, da so Stoparji »zlati«, povrhu pa so dobili tudi nagrado občinstva. Skupaj se bomo potrudili, da bomo to raven obdržali in jo morda še izboljšali. Prve posnetke za RTV Ljubljano pa smo tudi že naredili.«

Kajetan Zupan, urednik Kulturno-zabavnega uredništva in predsednik ptujске komisije: »Ansambel Tineta Stareta v sestavi s pevčama zazveni prav prijetno. Tine Stare pa je nasploh poln glasbenih idej. Kaže, da je pred ansambлом še velika prihodnost.«

K temu je treba dodati samo še to, da gre seveda samo za potrditev pravilne usmeritve, ki se že nekaj let kaže v naši občini, je pa plod dolgoletnega dela domžalske glasbene šole s svojimi podružnicami. Vsem tistim pa, ki menijo, da se o tej glasbi preveč piše, čeprav gre za najbolj množično obliko kulture, pa tole: Omenjeni ansambli so se na svojih področjih že potrdili in dosegli najvišja priznanja — celovitemu uspehu je na Pokljuki dodal zmago še harmonikar Milan Resnik — vsi drugi pa imajo prav takšne možnosti, da se izkažejo enakovredno na svojih področjih...

LG

VIATOR TOZD Ljubljana Komercialni oddelek Domžale obvešča cenjene stranke in poslovne partnerje, da se je poslovalnica tovarnega prometa preselila iz Ljubljanske 96 na Ljubljansko 36 (nekdanji Dom počitka v Stobu).

Pisarna je odprta vsak dan od 6. do 14. ure.

Telefon: 721-446 in 721-465.

Folklorna skupina DKD Svoboda Mengeš s spremstvom je odpotovala v Zagreb z vlakom. Zanimivo je, da je šlo na roko folkloristom tudi ZTP Ljubljana, ki je nudilo brezplačen prevoz na to mednarodno srečanje. Namestila se je v Solskem centru v Novem Zagrebu, naslednji dan pa se je začela odvijati po zagrebških ulicah neskončna kolona folkloristov, vse od sedme jutranje ure do pozne opoldanske. Vsaka skupina se je za pet minut ustavila na posebnem odru pred Hrvatskim narodnim gledališčem, kjer se je na kratko predstavila s svojim programom. Mengešani so se ves čas predstavljali z barvitimi gorenjskimi plesmi s posebnim poudarkom na mengeških plesih. Povorko in nastope je vse dopoldne v živo prenašala tudi zagrebška televizija, o tem izjemnem dogodku pa je imela tudi vrsto posebnih oddaj. Proti večeru se je na drugem koncu Zagreba, na Gornjem gradu, folklorna skupina še enkrat predstavila zagrebškemu občinstvu. Neutrudni folkloristi so potem nadaljevali »s svojim prostim nastopom« v svojem začasnem bivališču, kjer so se takoj začeli razvijati prijateljski stiki s folkloristi iz okolice Slavonskega Broda, iz Vojvodine, pa tudi s Španci in drugimi narodi. Posebno zaslugo za to imajo tudi vsi trije glasbeniki, na čelu s Pepco Blejc, s Francijem Orlom ter z gostom Ernestom Kvartičem, ki se mu leta še vedno prav nič ne poznajo. Prisledili so tudi drugi udeleženci in bilo je veselo do zgodnjih ur. Opazovalci so rekli, da so prav Mengešani ves čas skrbeli za dobro počutje vseh. Naslednjega dne je folklorna skupina nastopila v enem izmed številnih zagrebških domov počitka, kjer so se predstavili z enournim sporedom, ob izvrstnem plesanju in Pepčevih vriskih pa je marsikomu prišla tudi solza v oči. V domu je bilo namreč tudi nekaj Slovencev. Popoldne je sledila generalka, zvečer pa uradni nastop v dvorani Vatroslav Lisinski, katerega se je ogledalo 2500 obiskovalcev. Tudi vsi slovenski strokovnjaki s folklornega področja od Ramovača do Benčine so bili mnenja, da se je mengeška skupina odlično odrezala. Že sam nastop v takšni konkurenci, kjer so nastopili tudi Španci, Čehoslovaki, Italijani in seveda več jugoslovanskih skupin, je priznanje; če pa je nastop še posebej pohvaljen, je v tem še precej več. Direktorica zagrebškega XXI. mednarodnega srečanja folklor je v Mengeš pozneje poslala zahvalno pismo, v katerem izdvojimo le ta stavek: »Strokovnjaki, poznavalci in novinarji so bili z vašim nastopom izredno zadovoljni.«

Rezultat zagrebške predstavitve pa je tudi že prvi obisk mengeške folklorne skupine na Večeru folklorne v bližini Slavonskega Broda, v Garčinu, katerega prireja Kulturno umetniško društvo Vjekoslav Klaič, vabijo pa jih tudi v Vojvodino. Tako Folklorna skupina DKD Svoboda Mengeš že prerašča slovenske okvire, kar je zagotovo še eno priznanje vztrajnemu delu mentorjev in predvsem plesalcev in glasbenikom.

Ivan Sivec

Mesec knjige v knjižnici Domžale

Občinska matična knjižnica Domžale bo ob mesecu knjige otrokom na široko odprla svoja vrata, saj smo jim pripravili celotredenski program. Dopoldanski čas bomo posvetili predvsem organiziranim skupinam iz vrta. Od 27. 10. 1986 do 31. 10. jih bomo vsak dan ob 9.30 uri popeljali v svet Kekčevih dogodivščin s slikanico in filmom.

Popoldanski čas pa smo namenili šolarjem. Predstavili vam bomo nekatere knjige in filme posnete po njih. Tako bo na sporedu:

ponedeljek, 27. 10. 1986	
PASTIRCI	ob 16.30 uri
sreda, 29. 10. 1986	
SREČA NA VRVICI	ob 16.30 uri
četrtek, 30. 10. 1986	
POLETJE V ŠKOLJKI	ob 16.30 uri

Po ogledu ste vabljeni na razgovor o filmu.

V torek, 28. 10. 1986 pa ob 17. uri že utečena ura pravljic. Vsa ta dogajanja pa bo spremljala še razstava Knjižne zbirke za otroke in mladino. Podrobnejše informacije dobite po telefonu 721-204.

Vabljeni!

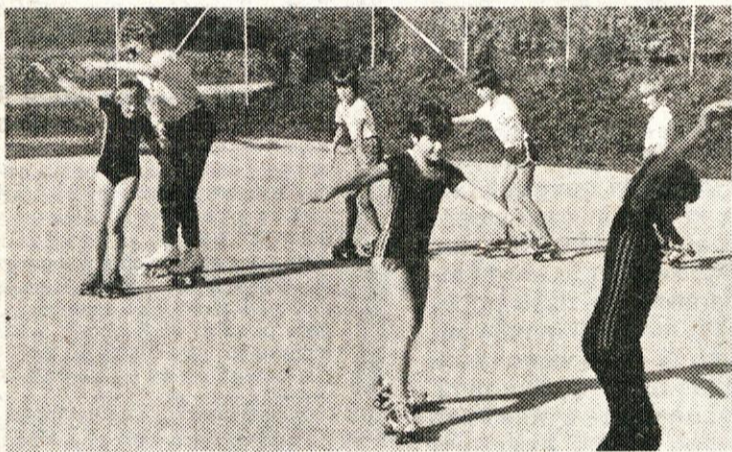
Obetajo, da bo knjižnica v prostorih stare šole Vencija Perka lahko odprla svoje duri mladim bralcem že do konca leta.

Predstavljamo ob 15-letnici obstoja ŠD Krašnja:

Šola, kraj, športno društvo, krajevna skupnost — z roko v roki

ŠD KRAŠNJA JE LETOS PREJELA ZA SVOJE DELO TUDI ŽE NAGRADO PARTIZANA SLOVENIJE KOT ENO NAJBOLJŠIH VAŠKIH ŠPORTNIH DRUŠTEV.

Malokje so se vsi dejavniki, ki jih navajamo v naslovu, tako poenotili kot so se v primeru Krašnje, organiziranja njihovega krajevnega, športnega, družabnega življenja. V teh dneh mineva 15 let odkar so v Krašnji ustanovili zamatke današnje široke in množične organiziranosti — tedanji nogometni klub Napredek Krašnja... Tudi o tem začetku je stekel pogovor z neutrudnim predsednikom krašenjskega športnega društva Marjanom Štrukljem ob priliki našega obiska na šoli, ki je center vsega dogajanja v kraju, športnega pa še posebej...

Mlada, vrhunska kotalkarica Violeta Mordej pomaga pri prvih poskusih mladim Krašnjankam na kotalkah.

»Prve začetke organiziranja športa v Krašnji obeležuje datum 14. 12. 1971. Novonastali nogometni klub Napredek, ki smo ga na ta dan postavili na noge, je deloval v članski ljubljanski podzvezni ligi. Z znanimi portoroškimi sklepi so se spremenili pogoji za delo kluba, treba si je bilo za normalen nastop igralce celo izposojati v okolici, če smo želeli nastopati.« pripoveduje prvi predsednik nogometnega kluba Mitja Beguš. To je bilo neizpodbitno ugotovljeno na zadnjem občnem zboru nogometarjev 10. 2. 1980, to je na dan, ki pomeni na nek način rojstni dan športnega društva Krašnja, kakršnega poznamo danes. Z mnogo aktivnostmi, sekcijami, množičnostjo, rekreacijo...

Dejstvo je, da je bila v kraju osnovna šola in iz povezave z njo, s krajevnimi dejavniki, družbenopolitičnimi organizacijami, krajevno skupnostjo je izšla ideja, po kateri se je na šolske prostore, asfaltno površino in navsezadnje tudi na učiteljski kader lahko »naslonila« ostala izvenšolska športna aktivnost. Prav Mitju Begušu, telesnokulturnemu delavcu na šoli in športnem zanesenjaku gre zahvala, da je z oceno stanja in pobudami, kaj se da organizirati v tekmovalnem in množično-rekreacijskem smislu začel tako uspešno sodelovanje šole in društva.

V športnem društvu danes Krašnjani lahko izbirajo med množico aktivnosti, predvsem izmed športno rekreacijskih oblik. Krašnjani za svoje občane organizirajo v jesensko zimskem času splošno telesno vadbo tako za ženske kot moške, na dveh lastnih vlečnicah poskrbijo na Ciclju za smučarsko ponudbo, prirejajo množične prireditve, zlasti pohode in izlete, organizirano je resno delo z mladimi obetavnimi igralci namiznega tenisa, prirejajo oblike kolesarske rekreacije, tekmovalnja v metanju varpe, gojijo (ne sicer množično) tekaške aktivnosti, skušajo oživiti balinarsko dejavnost z gradnjo novega balnišča in drugo.

Posebna pozornost delu na šoli

Posebej mnogo pozornosti skušajo posvetiti delu z otroki — bodočimi športniki na šoli. Zanje so v izvenšolskih aktivnostih poskrbeli za splošno telesno vadbo, igranje namiznega tenisa, vodijo košarkarski krožek za dečke in deklice v več starostnih skupinah, vsi šolarji tekmujejo za športno značko, prirejajo atletska tekmovalnja (troboje), tekmovalnja v krosih in podobno.

Ker vidijo, kako bogato je organizirano delo v športnem društvu Krašnja, mu radi priskočijo na pomoč zunanji sodelavci. Kar nekaj jih imajo, ki pomagajo Krašnjankam. Tako namiznoteniški igralec svetuje in pomaga namiznoteniški strokovnjak iz NTK Polikem Olimpija, vadbo najmlajših v kotalkanju vodi Violeta Mordej, znana reprezentantka, velik prijatelj Krašnjankov je alpinist Stane Belak-Strauf. Radi pridejo v Krašnje tudi znani športniki — Sašo Apostolovski, Bogdan Norčič, Rajko Dimc, Štefan Kovač, Vladimir Andrejka, Bernard Urbanija in drugi. Skupno z njimi skušamo naravnati utrip športnega življenja v Krašnji...

Vera Beguš, učiteljica v šoli Franc Per-Vido v Krašnji:

Pravzaprav se na šoli povezujemo s športnim društvom povsod, kjer je to le mogoče. Športnikom so vrata šole na široko odprta in radi se poslužujejo vseh oblik aktivnosti. Tako smo naši mladinci naredili njihovo življenje pestrejšje, bogatejšje. Vse to življenje poteka v večnamenskem prostoru, na ploščadi, ob šoli. Sicer

pa na šoli skušamo organizirati tudi plesni krožek, vpeljati ritmično vzgojo ter oblike, ki mlade veselijo in jih približujejo športu.

Marina Močnik, mentorica krožka ročnih del na šoli:

V športnem društvu imam redno rekreacijsko vadbo, — tako za moške kot za žen-

ske. Ta aktivnost poteka že 5 ali 6 let. Da je vzdušje sproščeno govori podatek, da hodijo k naši vadbi celo iz Domžal, Vira. Krašnjani s skupno vadbo ohranjamo tudi družabne stike, tako smo zelo razumeva-joča družina.

Marjan Štrukelj, predsednik ŠD Krašnja:

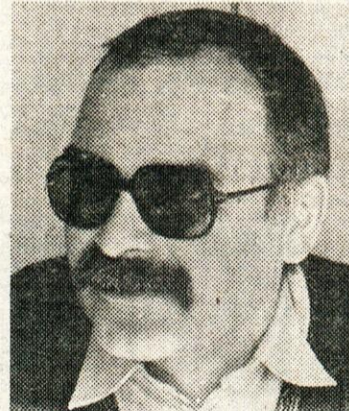
V Krašnji živi približno 600 občanov, od tega pa jih je v športno društvo tako ali drugače vključenih kar 250, to je nekako 40 odstotkov. Vsi skušamo delovati po najboljših močeh in se trudimo, da kar najbolj zadostimo raznim potrebam po vadbi in rekreaciji. Ob tem naletavamo na veliko pomoč, saj nam je skoraj nikjer ne odrečejo. Univerzale Domžale, Toko, Tosama, Mojca Lukoviča, Stol Kamnik, AS Domžale, Napredek Domžale in Helios Domžale so nam že v preteklosti veliko stali ob strani, priskočili pa so na pomoč tudi zasebniki Miha Lenček, Drago Pevec, Miha Kmetič.

Seveda ne pozabljamo rednega vključevanja OK SZDL, SOB Domžale in Telesnokulturne skupnosti v razreševanju naših težav.

Violeta Mordej, mentor kotalkarske sekcije v društvu:

Z veseljem prihajam na pomoč Krašenjskim telesnokulturnim delavcem, saj se med njimi počutim dobro. Tu delam z otroki v dveh skupinah dvakrat tedensko (ca. 40 otrok) in zadržim lahko, da so tudi med njimi talenti, ki bi ob rednem delu lahko še mnogo napredovali. Ker ima Krašnja asfaltno ploskev, so obeti za prihodnost vendarle dobri. Ker tekmujem že 11 let, mislim, da marsikaj že sama lahko pokazem naprej. Lani mi je pri delu pomagal Iztok Kuret. Škoda je, da v Domžalah nimamo trenerja. Morda se bo pa Peter Brelc le odločil in pristopil v delo društva v Domžalah kot trener.

Mitja Beguš, telesnokulturni delavec na šoli:

Mislim, da je orientacija v športne aktivnosti tista prava naložba za mlade ljudi, ki se hitro in obratno vrača v obliki zdravlja, človeških vrednot, zaupanja... Ni mi žal časa in truda, da uresničimo cilje, ki smo si jih v kraju zastavili. Uspele akcije, prireditve, zagotovila gostujočih športnikov prvakov, obiskovalcev, so mi vzpodbuda, da na začrtani poti vztrajamo.

Šahisti Heliosa na delavski šahovski olimpijadi

V času od 20.—24. 9. je bila v Puli odigrana XIV. delavska šahovska olimpijada. Kot edini predstavnik iz domžalske regije je nastopila tudi šahovska ekipa DO Helios. Tekmovalnja se je skupno udeležilo 213 ekip iz vse Jugoslavije, od tega okoli 30 iz Slovenije.

Vzdušje na olimpijadi je bilo kot že vsa leta doslej enkratno. Šahovski demon se je polastil vseh sodelujočih, šahisti so vse svoje moči podredili borbi za čim boljše mesto in preseganje dosedanjih uvrstitev. Zmagala je odlična ekipa Energoinvesta iz Sarajeva, pravzaprav pa je bil največji zmagovalac tudi tokrat kraljevska igra. Zamislimo si predstavnike vseh republik in pokrajin, ki jim ni na misel ne pride, da bi se prepirali o tem, kdo koga izkoristi, kdo je bolj zadovoljen in ali bo Bulatović končno kljub vsemu le izvoljen za predsednika ZPJ. Iskren stisk roke ob koncu partije, kot priznanje lastne slabosti in čestitka boljšemu simbolizira tisti človeški odnos, ki bi moral biti stalnica našega vsakdana.

Oglejmo si torej malo podrobneje rezultat naše šahovske ekipe. Z doseženimi 18,5 točkami smo se izmed 213 ekipnih uvrstili na 85.—99. mesto in ponovili lanskoletno uvrstitev. Konkurenca je bila letos še posebej močna, saj je nastopilo nekaj manj ekip kot lani, vendar so bile te zato kvalitetnejše. Mnogo sicer močnejših moštev je zbralo manj točk kot DO Helios. O kakovosti šaha na olimpijadi pričča tudi dejstvo, da je nekaj ekip s samimi mojstrskimi kandidati pristalo neke okoli 40—50. mesta. Če gledamo na naše 85.—99. mesto v takšni luči, smo lahko s tako uvrstitvijo čisto

zadovoljni. Tudi 10. mesto med 30 slovenskimi ekipami predstavlja soliden dosežek. Na 1. deski je tokrat podstavil hrbet Srečko Auda, ki je s svojo brezkompromisno in srčno igro zbral 3 (9) točke. Žal v zanj kronični časovni stiski nekajkrat ni našel poti k zmagi in nasprotnikom podaril vsaj dve točki.

Na drugi deski je soliden vtis zapustil Dušan Merlini s 5 (9) točkami. V zapletih se ni vedno dobro znašel in je remiziral ali celo klonil v nekaj obetavnejših pozicijah.

Najboljši mož v ekipi je bil na tretji deski Jože Filipčić, ki je z zbrano in skrbno igro osvojil 6,5 (9) točke. Porazil je celo vrsto močnih nasprotnikov in odločilno prispeval dobri uvrstitvi ekipe.

Janez Pustotnik na četrti deski s 4 (9) točkami ni ponovil lanske odlične igre, ki je zbral celo 7 (9) točk! Odkupil pa se je z nekaj zares efektivnimi zmagami. Oglejmo si kako je v miniaturi opravil z nasprotnikom:

Jankovič — Pustotnik

Italijanska igra

1. e4 e5 2. Sf3 Sc6 3. Lc4 Lc5 4. 0-0 Sf6 5. d3 d6 6. Lg5 h6 7. Lh4 g5 8. Lg3 h5 9. Sg5: h5 10. Sf7: hg3 11. Sd8: Lg4 12. Dd2 Sd4 13. Sc3 Sf3+ beli se vda (na 14. gf sledi 14... Lf3: in mata ni moč braniti).

ŠPORTNO DRUŠTVO KRAŠNJA VABI: VABILO NA »TEK ZA KROF«

Športno društvo Krašnja organizira z AK Domžale in pod pokroviteljstvom Restavracije z garni hotelom pri KONŠKU Trojane »1. TEK ZA KROF«.

ki bo v nedeljo, 19. 10. 1986 ob 11. uri s štartom in ciljem pri COŠ Franc Per-Vido v Krašnji.

Tek bo organiziran za naslednje kategorije:

- pionirji in pionirke, letnik 71 in mlajši(še)
- ženske do 25 in nad 25 let
- moški do 25 in nad 25 let.

Proga za pionirski kriterij bo dolga 1550 m, za ženske in moške pa 5500 m.

Prijave so možne eno uro pred štartom. Štartnina za ženske in moške je 300.- din. Vsak tekmovalac nastopa na lastno odgovornost.

Najboljši trije tekmovalci(ke) v vsaki kategoriji bodo prejeli medalje, najhitrejša v ženski in moški konkurenci pa pokal ŠD Krašnja v trajno last.

Vse, ki se bodo udeležili opozarjamo, da je proga (5500 m) zahtevna in je primerna le za trenirane tekmovalce oz. rekreativce.

Želimo, da bi bila udeležba množična in da bi vsi nastopajoči iz Krašnje odšli zadovoljni.

Informacije o tekmovalju so možne vsak dan od 6. do 14. ure na tel.: (061) 723-262 int. 225 ali od 7.30 do 14.30 ure na tel.: (061) 735-056.

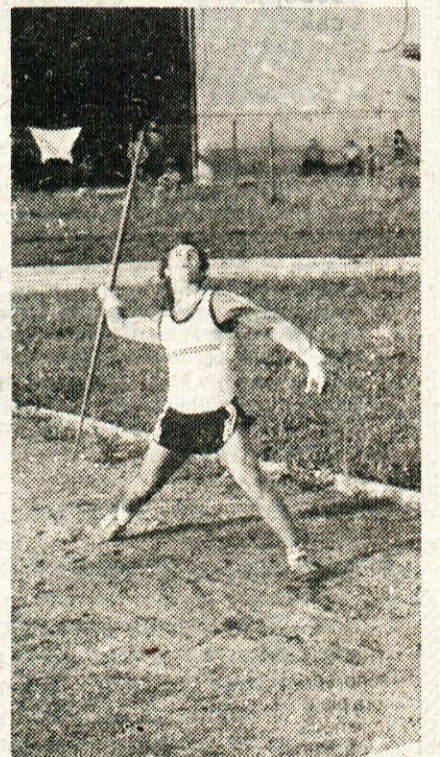
Atletski razgledi:

Medklubski atletski miting

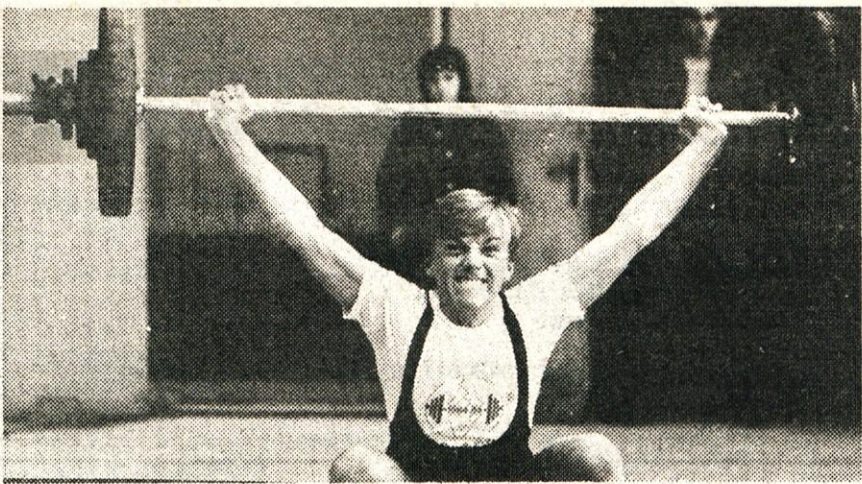
Atletski klub Domžale je v počastitev praznovanja krajevnih skupnosti mesta Domžale 16. 9. 1986 organiziral medklubski atletski miting v športnem parku Domžale. Atletski miting je postal tradicionalen, saj v Domžale radi prihajajo mladi atleti, ki se šele pripravljajo za večja atletska tekmovalnja. Letošnjega tekmovalnja so se udeležili atleti Ružarja iz Trbovelj, Partizana Radeče, atletskega kluba Postojne, Kamnika in Domžal. Presenetljivo, da se letošnjega tekmovalnja niso udeležili mladi atleti atletskega kluba Olimpije in ZAK Ljubljana. Poleg tradicionalnih atletskih panog imamo uvrščeno tudi pionirsko disciplino, to je tek na 1000 m za pionirke, ki je lahko tudi dober test pred tekmovaljem občinskega kroša in kroša Dela.

Doseženi so bili naslednji rezultati:

- 1. mesto 1000 m pionirke — Teršek Lidija, Partizan Radeče 3:31.5
- 1. mesto 1000 m pionirji — Zdovc Damjan, AK Kamnik 3:04.4
- 1. mesto 400 m moški — Zurc Robert, AK Postojna 51.9
- 1. mesto kopje moški — Gorza Borut, AK Domžale 43.88
- 1. mesto kopje ženske — Vodlan Marija, AK Domžale 30.60
- 1. mesto 100 m ženske — Prešeren Lucija, AK Kamnik 13.4
- 1. mesto 400 m ženske — Prešeren Lucija, AK Kamnik 63.00
- 1. mesto 100 m moški — Nadu Uroš, Partizan Radeče 12.1
- 1. mesto 3000 m moški — Štenpihar Vinko, Partizan Radeče 9:03.3.

Met kopja — mlajši mladinci; Borut Gorza (AD Domžale) je osvojil prvo mesto v tej disciplini.

mladi domžalski dvigalec uteži Sašo Kovačič je v veliki meri pripomogel k uspehu — 1. mestu ekipe TAK Domžale v drugi zvezni ligi — zahod, poleg tega pa Sašo tudi uspešno nastopa v dresu z državnim grbom...

Domžalski dvigalci uteži prvaki lige

Domžalski dvigalci uteži, člani Težkoatletskega kluba Domžale, iz leta v leto dosegajo izvrstne tekmovalne uspehe. Pred kratkim pa so dosegli enega največjih uspehov v 23-letni zgodovini kluba v osvojitvi prvega mesta v drugi zvezni ligi — zahod v dviganju uteži in to kar s stodontnim izkupičkom točk. Kot prvaki lige se bodo 26. oktobra pomerili na kvalifikacijskem turnirju za vstop v prvo zvezno ligo.

Na zadnjem troboju v Ljubljani v zadnjih dveh kolih so se pomerili TAK Olimpija, TAK Domžale in zagrebški Metalac, ki je odločil o zmagovalcu lige, saj so bili domžalski in zagrebški dvigalci uteži pred tem še neporaženi. Oba favorita sta visoko premagala dvigalce Olimpije: Domžalčani s 1662:1399, medtem ko je bil boj za novega prvaka sila zanimiv in izenačen. Na koncu so slavili naši dvigalci uteži z nizko prednostjo 12 točk (1662:1650), medtem ko si je zagrebški Metalac z enim samim porazom že predčasno zagotovil drugo mesto v ligi. Do konca prvenstva bodo izvedli še štiri zaostale tekme četrtega in petega kola v Titovem Velenju in Skofji Loki, ki pa ne bodo več vplivale na razvrstitve pri vrhu — na prvih dveh mestih.

Kljub temu, da je letošnji naslov prvaka druge zvezne lige drugi največji uspeh v zgodovini domžalskega težkoatletskega kluba (za največji uspeh štejejo osvojitve 3. mesta na državnem prvenstvu v letu 1977), pa njegovi tekmovalci Rajko Dimc, Sašo Kovačič, Roman Dimc, Simon Jenc, Janez Velep, Slavko Grilj, Marko Cerar, Tone Kovič, Silvo Girandon, Rajko Bevk in Franc Klemenc nimajo časa za praznovanje, saj se že pospešeno pripravljajo na kvalifikacijski turnir za vstop v prvo zvezno ligo, ki bo 26. oktobra. Kraj turnirja še ni znan, za njegovo izvedbo pa bo kandidiral tudi domžalski klub, saj bi bila prednost domačega terena zelo dobrodošla.

V prvi zvezni ligi v letošnji tekmovalni sezoni nastopa od slovenskih predstavnikov

Tudi Silvo stopil na osem tisočak

Avgusta se je s Himalaje vrnila ena najuspešnejših slovenskih alpinističnih odprav zadnjih let, v kateri je sodeloval tudi SILVO KARO. Da je bila ta pot zares uspešna, govori kar 12 uspešnih vzponov na BROAD PEAK in 4 na GAŠERBRUM II., poleg tega pa so imeli med seboj tudi prvo Jugoslovanko, ki je stopila na osem tisočak.

Kar se tokrat ni vse odvijalo po načrtih, saj je osvojil le BROAD PEAK, zagotovo pa bi bil skupaj v navezi z Pavletom Kozjakom sposoben večjih podvigov. Zagodila mu je namreč huda angina in je moral kar deset dni preležati, medtem ko so drugi »kot za stavo« osvajali osem tisočak. Toda priložnosti bo tudi zanj še dovolj, saj se že v novembru skupaj z Frančkom Knezom in Janezom Jegličem odpravljajo v Patagonijo, kjer jih čaka TORRE EGER in obilico kombinirane plezarije. Prihodnje leto pa zopet na Himalajo — tokrat na še neosvojen vrh LOTSE MIDDLE.

Prav zaradi tako številnih odprav in intenzivnih priprav, ki jih te zahtevajo, se je Karo znašel v težavnem položaju. Pustil je redno delo v Termitu, kjer so mu vedno radi pomagali, pa vendar pravi, da so odprave in priprave presegle možnosti delovne organizacije in tudi sam je že imel slabe občutke zaradi pogoste odsotnosti. Tako je zdaj »svobodni športnik«, kar mu dela velike preglavice. Kot vrhunski športnik prejema od ZTKO Slovenije nekaj nad 40.000 din mesečno, samo za zdravstveno zavarovanje pa mora plačati 27.000 din. Zagotovo je to vprašanje neustrezno rešeno, vendar Silvo pravi, da bo vztrajal in v teh nekaj letih dosegel maksimum, potem pa se znova zaposli.
Cveta Zalokar-Oražem

Uspelo I. občinsko prvenstvo v kolesarstvu

V nedeljo, 21. 9. 1986, je bilo v Loki pri Mengšu, v organizaciji KD Mengeš in pod pokroviteljstvom predsedstva skupščine občine Domžale, I. občinsko prvenstvo v kolesarstvu.

Na 2000 m dolgi krožni in tehnično dokaj zahtevni progi so se pomerili kolesarji naše občine v desetih starostnih kategorijah, kjer je moral, glede na kategorijo, vsak prevoziti 5 do 7 krogov. Tudi za ta čas hladno in megleno jutro, ni moglo pokvariti vzdušja tekmovalcev, saj so dosegali povprečne hitrosti blizu 40 km/h, morda je bilo le število udeležencev na ta račun malo manjše. Sicer pa je po mnenju tako gledalcev, kot tekmovalcev KD Mengeš prireditev pripravilo vzorno, proti koncu tekmovalca, pa je še napovedovalcu Mihi Pavliču, uspelo priključiti sonce.

Občinskim prvacom za leto 1986, pa je predsednik Skupščine občine Domžale, tov. Peter Primožič, podelil medalje.

REZULTATI:

Zenske: 1. Korošec Majda, 2. Perše Nataša (obe KD Hrast DOB), 3. Pungertnik Alenka (Avtoservis).

Mladinci 16—18 let: 1. Pavšin Boris (Avtoservis), 2. Loboda Matjaž (Loka), 3. Jagodič Zoran (Mengeš).

Člani 18—25 let: 1. Kosmatin Robert, 2. Grčar Marjan (oba KD Hrast), 3. Dolinšek Janez (Mengeš - Foto Repanšek).

Člani 25—30 let: 1. Vrliav Marjan, 2. Hribar Albin, 3. Šarf Tomo (vsi Helios Domžale).

Člani 30—35 let: 1. Kosmač Miran (Domžale), 2. Porenta Ciril (Mengeš), 3. Zajc Dušan (Dupelje).

Veterani 35—40 let: 1. Zajc Silvo, 2. Grmek Dominik (oba KD Hrast), 3. Kavka Frenk (Domžale).

Veterani 40—45 let: 1. Zajc Franc (KD Hrast), 2. Prelovšek Maks (KD Mengeš), 3. Grandovec Janez (KD Hrast).

Veterani nad 45 let: 1. Zakrajšek Franc (Helios), 2. Blejč Jože (KD Mengeš), 3. Akmačič Adam (Helios).

Sepl

Občinsko prvenstvo v kolesarstvu je izredno uspešno izvedel kolesarski klub Mengeš. Kaj je z dejavnostjo KK Disk v Domžalah? To se sprašujejo mnogi, ki so s simpatijami spremljali prve začetne korake oživitve kolesarske aktivnosti v Domžalah.

Mednarodno tekmovalje na rolkah:

V Ihanu zmagal Habenicht

Na mednarodnem tekmovalju v rolkanju v Ihanu, ki ga je organiziral SK »TERMIT« Ihan je nastopilo preko 50 tekmovalcev iz raznih klubov ter zamejcev iz Celovca. Proga, na kateri so tekmovali, je bila tehnično zelo zahtevna tudi za tekmovalce državne reprezentance. V zelo izenačeni borbi je v sprintu zmagal nekdanji olimpijec iz Celovca Maks Habenicht, ki je na tekmovaljih v Ihanu in Domžalah tretji zmagal v rolkanju.

Rezultati:

Ml. pionirji 2 km: 1. Kavka Robi, SK Termit Ihan 11.03; 2. Vepce Rok, JUB Dol 11.43; 3. Zalaznik Unior Olimp. LJ, 12.07.

St. pionirji 3 km: 1. Gudlin Robi SK Termit Ihan 8.53; 2. Hožjan Gusti, SK Termit Ihan 9.13; 3. Gregorin Niko, SK Termit Ihan 9.14.

Mlajši mladinci 7 km: 1. Starbek Stefan, SK Termit Ihan 16.46; 2. Smrekar Lado, Dol 17.33; 3. Burgar Jorg, Uniona Celovec 17.34.

St. mladinci 11 km: 1. Velep Uroš, Dol 25.43; 2. Krajšek Primož, SK Termit Ihan 25.44; 3. Grilj Janez, TKS Olimpija 28.47.

Člani: 11 km: 1. HABENICHT Max, Unior Celovec 22.46; 2. Velepec Jure, Dol 22.47; 3. Klemenčič Jože, Dol 22.49. 4. Grajč Sašo, Pohorje Hoče 22.52; 5. Javornik Rudi, Unior Celovec 24.03.

Zenske 3 km: 1. Jeršin Andreja, TKS Olimpija 8.56; 2. Jeršin Mateja, TKS Olimpija 9.38; 3. Sedej Darja, TKS Olimpija 11.31.

Rekreativci 3 km: 1. Zupan Tine, Elan Begunje 7.49; 2. Krstovski Matjaž, SK Termit Ihan 7.55; 3. Gričar Brane, Kranj 8.07.

R.

Silvo Karo na vrhu Broad Peaka v Karakorumu (8047 m).

Na obronkih Ciclja pri Miklavžu:

stran 9

Moravska »Planica«

SD Termit Moravče gradi 50 in 70 metrske skakalnice

Kdo bi si mislil, da sta delovna zagnanost in športno navdušenstvo moravških smučarjev tako neznanska! Komajda smo vedeli, da so si smučarski delavci iz Moravč pričeli graditi dvoje skakalnic, že imamo kaj videti!! Dolina na Ciclju je vsa v delu, delavci in njihova mehanizacija so očitno že opravili oz. postorili veliko dela, storjenega je že mnogo, pokrajina, koder bo nastal nov skakalni center, dobiva popolnoma novo podobo.

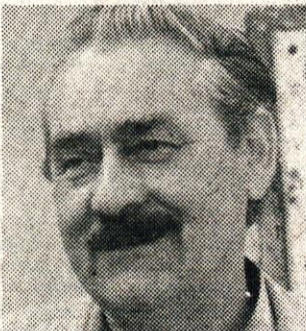
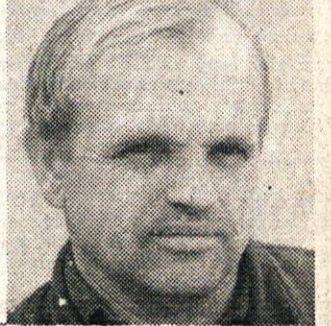
Mnogo je simbolike v tem, če rečemo, da Moravčani dobivajo svojo Planico. Celotno pokrajino mnogo spominja na prelepi gorenjski kot doline Tamarja. Koliko programa je potrebno, da so prizadeveni smučarski delavci iz Moravč na čelu s predsednikom smučarskega društva Stupico in gradbenega odbora Stanetom Rotarjem pristopili k tako zahtevni gradnji!! Zahtevni tembolj, ker gre za precej dislocirano gradnjo, ker gre za težko dostopen kraj, ker gre za naložbo, ki se ji v teh stabilizacijskih časih ne piše ravno najboljšo. Odmaknjeni kraji, športni entuziasti sploh teže prodrejo s svojimi zahtevami oz. potrebami, kot lahko prodrejo tisti, ki so bližje centru. Seveda gradnja tako zahtevnih objektov kot sta 50 in 70 m skakalnica (načrti so delo OTA GIACOMELLIJA) ni mačji kašelj v nobenem oziru. V Moravčah poudarjajo, da brez pomoči v prvi vrsti TERMITA, pa Gradiva Ljubljana, Mercatorja TOZD Strojni obrati Kozarje, VGP TOZD Hidrogradnje Slovenijaceste, Industrije apna Kresnice, KZ Domžale zadrudne enote Moravče, KS Moravče in še koga vsega tega ne bi bilo mogoče niti pričeti, kaj šele upati, da bo delo tudi kdaj končano. Kajti gre za zalogaj, kjer stotine kubičnih metrov zemlje, skal, drevja — ne pomenijo nič. Vendar se trmasto drži tistega kitajskega pregovora, ki pravi, da se goro spodnese šele tedaj, ko se in če se, odnese izpod nje prvo pest zemlje...

Novi moravški skakalnici (50 in 70 metrska) ne bosta nared obe istočasno. Ob dosedanjih treh manjših skakalnicah, ki jih bo treba popraviti (15 m, 25 m, 25 m) bo — tako upajo — letos nared 50 metrska, drugo leto pa morda tudi že 70 metrska! Vremenski pogoji bodo zagotovo odlični, saj je na Ciclju sneg šedolgo potem, ko ga že nikjer drugje ni. Severna lega skakalnic bo omogočila skakanje še dolgo v pomlad, pa tudi to, da bo lahko nadomestila odpadle tekme na tistih skakalnicah, kjer bodo zaradi pomanjkanja snega odpadle. Ob tem, ko so bila groba gradbena dela v začetku oktobra nekako pri koncu ali na tem, da jih kmalu sklenejo, veljajo prizadevnim Moravčanom, domačinom, brez katerih pomoči ne bi mogli visoko v hribih organizirati vseh del in vsem drugim — iskrene čestitke za že opravljeno delo; čestitke, ki morajo biti vzpodbuda za nemajhno delo, ki jih še čaka.

Brojan

Stane Rotar, predsednik Gradbenega odbora:

Mislím, da smo vsi Moravčani z dušo in srcem pri tej gradnji, saj imamo navezadnje v našem kraju že tudi tradicijo, kadre, delovljne organizatorje, tekmovalce. Lega naših Moravč je za skoke primerena, kraj na Ciclju pa še toliko bolj, ker se bo sneg obdržal dolgo v pomlad. Vsaka stvar gre po poti razvoja naprej, tudi naši skoki so le posledica razvoja, ki ga je ta naš moravški šport že dosegel. Z novima skakalnicama bo ta razvoj še hitrejši. O tem smo pripravljeni vsi, ki se s smučarjjo ukvarjamo.

Vinko Pintar, vodja gradbenih strojev MERCATOR TOZD Strojni obrati Kozarje:

Z našo mehanizacijo smo na Moravškem prisotni že 20 let in prav je, da ljudem zaradi njihove izjemne požrtovalnosti pomagamo tako z nasveti kot tudi drugače, z delom, stroji. Veste, čisto nekaj drugega je pomagati ljudem, ki so sami pripravljeno dati nekaj od sebe, kot pa onim, ki sami nečajo ničesar prispevati.

Jože Grilj, strojnik teške mehanizacije:

Delam kot strojnik v Mercatorju TOZD Strojni obrati Kozarje. Določen sem za dela na tem terenu, ker gre pač za domače kraje, teren, ki ga kot domačin najbolje poznam. Skakalnici stojita na bratovi parceli, ki je tako kot še nekateri brezplačno odstopil zemljišče. Sicer pa sem za vsak krajevni napredek in samo veselje me, če imamo na Moravškem kaj novega.

Janez Prašnikar, trener v SD Termit Moravče:

Z novima skakalnicama bodo obeti za razvoj skakalnega športa na Moravškem se boljši. Že danes pa se na vseh pionirskih tekmah naši tekmovalci uvrščajo v sam slovenski skakalni vrh. Vendar pa imamo precej velike težave s trenerskim kadrom. Na »papirju« nas je v Moravčah 7 trenerjev za skakanje, dejansko pa delava v društvu samo dva. Moram pa reči, da je nam, športnikom na periferiji mnogo težje

kot je onim v centru. Je žal že tako in kaj dosti se kljub prizadevanjem ne da storiti. Ali pa morda le?

Ivana Kocjančič, kmetica iz Katarije: Kot domačini, ki živimo v neposredni bližini gradnje obeh skakalnic, skušamo po svojih močeh pomagati. Kdo bo pa priškolil na pomoč, če ne domači človek. Malo smo pomagali s prehrano delavcev z gradbišča, tudi sicer pa skušamo iti na roko povsod, kjer je to potrebno.

B.

Mali oglasi

Garažo v Domžalah kupim ali najamem. Tel. št. 322-754 ali 721-408.

Črnobel televizor Gorenje 900 in otroško kolo za starost od 4 do 6 let prodam. Ponudniki naj se oglasijo na tel.: 735-107.

Restavracija Napoleon Lukovica zaposli delavko za pomoč v kuhinji s polnim delovnim časom. Če vas delo zanima, se oglasite osebno v restavraciji ali po telefonu 735-120.

Prodajam originalni priključek za prikolico R-4 in dve novi savini gumi 135 x 13 10 % ceneje. Telefon: 723-027.

V bližini ulice Veljka Vlahoviča želim najeti garažo. Cenjene ponudbe na telefon: 722-609.

Za delo v zimskem času v kotlovnici v bloku Simona Jenka št. 12 in 13 iščemo kurjača. Zasluzek po dogovoru. Vloge pošljite na: Skupnost stanovalcev Simona Jenka 12, Domžale.

Inštruiram matematiko, fiziko in osnove elektrotehnike. Tel.: 737-278.

Dva mlada delavca z odsluženim vojaškim rokom in stanovanjem v okolici Domžal, takoj sprejemem v delovno razmerje. Možnost priučitve za usnjarja.

GRČAR Janez in sin
Strojenje kož
Dragomelj 111
61230 Domžale

ZAHVALA

Ob boleči izgubi našega dragega moža, očeta, starega očeta, brata, strica in bratranca

FRANCA VIDEMŠKA
iz Loke pri Mengšu

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem, znancem in sosedom za izrečeno sožalje ter darovano cvetje. Zahvaljujemo se tudi tovarni TEKSTIL TOZD Filc Mengeš. Posebna hvala gospodu župniku za opravljen pogrebni obred, gasilcem in vsem drugim, ki ste pokojnika spremlili na njegovi zadnji poti.

Žalujoči: vsi njegovi.

ZAHVALA

Ob smrti naše dobre mame in stare mame

MARIJE TERPIN

izrekamo globoko in iskreno zahvalo vsem sestram in osebju Doma počitka Domžale, tovarni Univerzale, DO Napredek in kolektivu samopostrežbe Kidričeva, dobrim sosedom in vsem, ki ste našo mamo spremlili na njeni zadnji poti, darovali cvetje ali izrekli pisno ali ustno sožalje. Posebno zahvalo izrekamo organizaciji ZVB Domžale, Društvu invalidov, upokojevcem, govorniku za besede slovesa, pevcem, godbi na pihala Domžale ter vsem, ki ste nam še drugače pomagali, ko smo ostali brez mame. Vsem skupaj in vsakemu posebej vnovič izrekamo iskreno zahvalo.

Vsi njeni.

Študa, septembra 1986

ZAHVALA

Ob nenadomestljivi izgubi naše ljube mame, babice in prababice

VALENTINE TRUDEN
iz Domžal, Savska 43

izrekamo globoko zahvalo vsem, ki ste nam v najtežjih trenutkih kakorkoli stali ob strani, hvala za ustno izrečeno sožalje ali pisne izraze sožalja, hvala gospodu kaplanu za lepo opravljen pogrebni obred.

iskreno hvalo namenjamo vsem, ki ste nam darovali cvetje, jo spremlili na tej, za našo družino tako žalostni poti in vsem, ki ste nam bili dobri. Hvala pevskemu zboru Društva upokojevcem za prizadeto zapete žalostinke, govorniku za lepe besede slovesa ter posebej hvala vsem tistim, ki ste našo dobro mamo imeli radi in ki ste jo ohranili v toplem spominu.

Za njo žalujemo vsi njeni.

ZAHVALA

Ob smrti našega dragega očeta, starega očeta, brata in strica

MATIJE JERETINA
iz Lukovice, Straža 3

izrekamo globoko zahvalo vsem, ki ste nam v najtežjih trenutkih kakorkoli stali ob strani, hvala za ustno izrečeno sožalje ali pisne izraze sožalja. Iskrena hvala vsem, ki ste nam darovali cvetje, ga spremlili na tej zadnji za našo družino tako žalostni poti. Hvala vsem sorodnikom, znancem, prijateljem, predsedniku ZVB Prevoje za njegov poslovilni govor, predsedniku KS Rafolče Janezu Bernotu za globoke besede. Hvala pevskemu zboru Mengeš. Zahvaljujemo se tudi g. župniku za lepo opravljen pogrebni obred. Še enkrat hvala vsem tistim, ki ste našega očeta imeli radi in ki ste ga ohranili v toplem spominu.

Žalujoči: vsi njegovi.

ZAHVALA

Ob boleči izgubi našega dragega moža, deda, pradedu in strica

FRANCA MIHELČIČA

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, znancem, sosedom za vso pomoč, darovalcem cvetja, vencev in za darove sv. maše, za darove cerkvi. Hvala vsem, ki ste ga obiskovali v dolgi bolezni. Hvala zdravniškemu osebju Moravče. Posebej se zahvaljujemo Čebelarškemu društvu Moravče za ves trud in skrb in spremstvo na njegovi zadnji poti. Zahvaljujemo se tudi Stanetu Urbaniji za tolažilne besede, pevcem za odpete žalostinke. Zahvala gospodom župniku Primožiču in g. Vroilhu za lepo opravljen pogrebni obred ter besede tolažbe. Vsem in vsakemu posebej iskrena hvala.

Vsi njegovi.

ZAHVALA

Ob smrti našega dragega moža, ata, starega ata in strica

ALBINA PRAŠNIKARJA
Avbeljnovega ata iz Peč

izrekamo iskreno in najgloblje zahvalo dr. Djuriču za zdravljenje našega ata, vsem sorodnikom, prijateljem, sosedom in znancem za nesebično pomoč in darovano cvetje ter spremstvo na njegovi zadnji poti. Iskrena hvala soustanovitelju GD Peče in nekdanjemu učitelju v Pečeh tov. Marčunu za izrečene globoke poslovilne besede. Posebna zahvala gre gasilskemu društvu Peče in vsem gasilskim društvom, ki so se udeležili pogrebne svečanosti v tako velikem številu. Hvala posebej g. župniku za lepo opravljen obred in pevcem iz Moravče za spremstvo do groba in zapete žalostinke. Še enkrat vsem najlepša hvala.

Vsi njegovi.

MILKI STRAŽAR, roj. Gril
z Limbarske gore

*Pomlad bo na tvoj grob prišla
in čakala, da prideš ti —
in sedla bo na rosna tla
in jokala, ker tebe ni.*

Odsli si takrat, ko sonce je zašlo. Mineva 3. leto od tistega usodnega dne, a kot bi bilo včeraj. Zame pravega življenja več ni, ker v grobu spiš, mama ti.

Žalujoča hčerka Stanka z družino.

V SPOMIN

Mineva boleče leto, odkar nam je kruta usoda iztrgala iz naše sredine ljubega sina in brata

LOJZKA ŠTEPIHARJA

Ne moremo dojeti resnice, dragi Lojzek, da te ni več, vendar spomin nate ne bo zbledel, v našem srcu bo vedno živ, ostal bo del našega življenja.

Hvala vsem, ki se ga spominjate.
Žalujoča mama in sestra z družino.

TEKSTIL LJUBLJANA n. sol. o.
TOZD FILC MENGEŠ n. sol. o.
Blejčeva 4, Mengeš

Komisija za delovna razmerja objavlja prosta dela in naloge:

1. SKLADIŠČNIK Surovin
Pogoji:
— KV trgovec IV.
— izpit za skladiščnika
— 1 leto delovnih izkušenj
2. 2 delavca v proizvodnji za določen čas
Pogoji:
— končana osnovna šola
— OD ca. 100.000.- din

Kandidati naj pošljejo pismene prijave na naslov TEKSTIL TOZD FILC Mengeš, Blejčeva 4, Mengeš v 8. dneh po objavi.

Kovinsko in strojno podjetje
HIDROMETAL MENGEŠ
Komisija za delovna razmerja

objavlja
prosta dela in naloge

1. SNAŽILKE ZA ČIŠČENJE POSLOVNIH PROSTOROV
2. VEČ KLJUČAVNIČARJEV

POGOJI:
pod 1. enomesečno poskusno delo
pod 2. IV. stopnja strokovne izobrazbe oz. KV ključavničar, odslužen vojaški rok, dvomesečno poskusno delo

Kandidati naj pisne prijave z dokazili o izpolnjevanju pogojev pošljejo na naslov: Kovinsko in strojno podjetje HIDROMETAL MENGEŠ, Gorenjska cesta 9 — Splošno-kadrovski sektor. Rok za prijavo je 8 dni po objavi. Kandidate bomo o izbiri obvestili v 8 dneh po sprejemu sklepa o izbiri.

DOM POČITKA MENGEŠ
Glavni trg 13

Objavlja javno licitacijo

za prodajo novih in delno ali v celoti odpisanih osnovnih sredstev in sicer:

- 1 kom nov nizkotlačni parni kotel na trdo gorivo model SP 230 — ZIV-TAM Maribor
- 1 kom lupilnica za krompir
- 1 kom decimalna tehtnica »Beta«
- 1 kom plinski štedilnik PLS 4/1
- 1 kom plinski kotel 100 I RF
- 1 kom električni štedilnik 4/1 RF
- 2 kom delovna miza iz ultrapasa
- več rabljenih vrat in oken

Licitacija bo 24. 10. 1986 ob 10. uri dopoldne na dvorišču Doma počitka Mengeš, Glavni trg 13. Ogled bo možen 2 uri pred licitacijo.

Na licitaciji lahko sodelujejo pravne in fizične osebe pod enakimi pogoji, interesenti plačajo pred licitacijo 10 % polog od izklicne cene. Kupec plača prometni davek.

Komisija za delovna razmerja pri ŽTKO — TOZD za promet Ljubljana, Trg OF 7, objavlja prosta dela in naloge

čiščenje prostorov in perona

Približni osebni dohodek znaša 70.000 din.

Pogoja:
— končana ali nedokončana osemletka
— enomesečno poskusno delo

Stanovanje ni zagotovljeno.

Kandidati bodo sprejeti za nedoločen čas s polnim delovnim časom.

Prijave sprejema Kadrovska služba ŽTKO — TOZD za promet Ljubljana, Trg OF 7, v 15 dneh po objavi.

Prijavljene kandidate bomo obvestili v 30 dneh po opravljeni izbiri.

VABILO

Občinski odbor ZVB NOV Domžale in krajevni organizaciji ZB NOV Radomlje in Blagovica vabijo borce in aktiviste NOV, predvsem pa svoje padlih borcev Radomeljske čete na Golčaju in mladino, na spominsko slovesnost, ob 45-letnici tragedije Radomeljske čete, ki bo v nedeljo, 26. oktobra 1986 ob 11. uri pri spomeniku na Golčaju.

Izpred osnovne šole Radomeljske čete v Preserjah bo ob 9. uri odpeljal v Blagovico poseben avtobus.

Občinski odbor ZVB NOV
Domžale

VABIJO MLADINSKE MENTORJE

Društvo prijateljev mladine Dob

VABI K SODELOVANJU

mentorje za vodenje šolskih interesnih dejavnosti:

- šah
- krojenje in šivanje
- mladi tehnik

Občani, ki imajo veselje za delo z mladimi, naj pošljejo prijave na naslov:

Osnovna šola Martin Koželj, Dob, tel.: 722-597.

Delo bo honorirano!

AGROEMONA DOMŽALE

Komisija za delovna razmerja

TOZD POLJEDELSTVO-GOVEDOREJA DOMŽALE

OBJAVLJA

naslednja prosta dela in naloge:

1. VODOVODNI INŠTALATER
1 delavec
2. KUHAR-ICA
1 delavec ali delavka

Kandidati morajo izpolnjevati naslednje pogoje:
pod 1.: — IV. stopnja strokovne izobrazbe KV vodovodni inštalater — dve leti delovnih izkušenj

Delovno razmerje se bo sklenilo za nedoločen čas s polnim delovnim časom s sedežem v Mengšu in poskusnim delom 2 meseca;

pod 2.: — KV kuhar-ica — dve leti delovnih izkušenj
Delovno razmerje se bo sklenilo za nedoločen čas s polnim delovnim časom s sedežem v Ihanu in poskusnim delom 1 mesec.

Kandidati naj pisne vloge s priloženo dokumentacijo o pridobljeni strokovni izobrazbi pošljejo najkasneje v 15 dneh od dneva objave na naslov:

AGROEMONA DOMŽALE
TOZD POLJEDELSTVO-GOVEDOREJA
DOMŽALE, Levstikova 39

Kandidati bodo o izbiri obveščeni v 30 dneh od poteka roka za oddajo prošenj.

TVD PARTIZAN — Domžale vabi na zimsko vadbo

»ZDRAV DUH« PO VADBI V TVD PARTIZAN . . .

Obvešča vse svoje člane in tudi ostale ljubitelje rekreacije, da bodo pričeli z redno vadbo v društvu v novem šolskem letu 1986/87 po naslednjem sporedu:

1. Osnovna šola Šlandrove brigade:
cicibani: 16.45 — 18.00 pričetek ponedeljek 6. 10.
pionirke: 18.00 — 19.30 pričetek ponedeljek 6. 10.
pionirji: 18.15 — 20.00 pričetek petek 3. 10.
mladinci: 18.15 — 20.00 pričetek petek 3. 10.
članice: 19.30 — 21.00 pričetek ponedeljek 6. 10.
člani: 19.30 — 21.00 pričetek torek 7. 10.

2. Osnovna šola Vencelj Perko:
člani in članice: 19.00 — 20.30 pričetek sreda 1. 10.
karate sekcija: 20.00 — 21.00 torek in četrtek, pričetek pričetek 2. 10.

3. Osnovna šola Olge Avbelj:
odbojka moški: 19.00 — 21.00 pričetek sreda 1. 10.

4. Hala komunalnega centra:
odbojka moški in ženske: 19.00 — 21.00 pričetek četrtek 2. 10.

Vadba poteka pod strokovnim vodstvom.

Komisija za propagando
Predsednik: Mežnar Leon

CENTER ZA SOCIALNO DELO
DOMŽALE
Ljubljanska 70, Domžale

Komisija za medsebojna delovna razmerja
Centra za socialno delo Domžale

o b j a v l j a v skladu z razvidom del in nalog prosta dela in naloge:

1. administrativnega referenta I. — en delavec

Pogoji:

- srednješolska 4 letna izobrazba oz. V. stopnja po programu usmerjenega izobraževanja administrativne smeri
- 1 leto delovnih izkušenj na enakih ali podobnih delih
- znanje strojepisja
- poskusno delo 3 mesece

Prijave z dokazili o izpolnjevanju pogojev pošljite na naslov: Center za socialno delo Domžale, Ljubljanska 70/II, v 8 dneh po objavi. Prijav brez ustreznih dokazil ne bomo upoštevali. Kandidate bomo o izbiri obvestili v 15 dneh po sprejemu sklepa o izbiri.

OBČINSKA MATIČNA KNJIŽNICA IN ČITALNICA DOMŽALE

URNIK IZPOSOJEVALIŠČ V NAŠI OBČINI

Domžale
ponedeljek od 7. do 19. ure
torek od 7. do 19. ure
sreda od 7. do 19. ure
četrtek od 7. do 19. ure
petek od 7. do 13. ure
sobota, nedelja zaprto

Mengeš
sreda od 14.30 do 18. ure
četrtek od 16. do 18. ure

Krašnja
nedelja od 9. do 10. ure
Dob
nedelja od 10. do 12. ure

Moravče
torek od 7. do 7.45 ure
sreda od 14.30 do 18. ure

Radomlje
sreda od 16. do 18. ure
Trojane
sobota od 9. do 11. ure

(Knjižnica bo odprta od 1. novembra dalje).

Vnovič obveščamo:

»Občinski poročevalec« na novi lokaciji

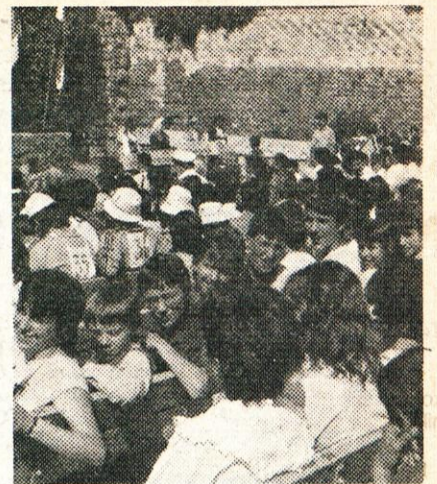
Občane smo že obvestili, da že nekaj časa poslujemo na novi lokaciji. Tako se že nekaj mesecev nahajamo na Ljubljanski 34, v prostorih nekdanje samoupravne stanovalniške skupnosti nasproti stavbe, v kateri se nahajajo delavci večine domžalskih SIS.

Istovčasno obveščamo, da smo ohranili staro telefonsko številko 721-686.

Vse občane, ki nas želijo iz tega ali onega razloga obiskati, obveščamo, da so uradne ure v uradništvu:

ponedeljek in petek od 10. do 13. ure;
sreda od 10. do 13. ure in od 14. do 17. ure.

Uredništvo

...TVAT, gusle, folklor, pesne in mi...

Udeleženci smo se XVIII. srečanja mladih zgodovinarjev Jugoslavije

V šolskem centru Milovanović-Bribić, ki se nahaja v eksotičnem vrtu oleandrov, eukaliptusov, cipres, borov, juke, ceder so nas sprejeli z vso pozornostjo.

Učenci, oblečeni v narodne noše, so udeležencem srečanja mladih zgodovinarjev ponudili friganice, fige, lozovačo, sok. Vse le preveva želja po spoznanju, po izmenjavi mnenj in po neizbežnem: »Kako je pa pri vas?«

Svečana akademija. Šola praznuje Dan šole. Dodeljeno ji je največje pionirsko priznanje kipec kurija Jovice. Proslava, pesem, harmonika, »gusle«, folklor. In kakšno vzdušje? Veselje, ploskanje. Pesmi pevskega zbora pritegne vsa dvorana. Navdušenju ni konca.

Delovni dan srečanja. Kviz. Le kako bo šlo? Pred nami je sklop treh tem, treh vsebin. življenje in delo tov. Tita obvladam. Z zgodovino NOB Andrej in Marko opravita mir... grede. Ampak tisto zadnje vprašanje je bilo pa posebno naglašeno. »A sad, da čujemo, kako Slovenci uče crnogorsku istoriju!« Vprašanje je bilo vezano na Laličev roman Svadba. Špeli je bilo takoj jasno, da gre za Tadija Čemerkiča in Kolašin. »Uče, veoma dobro uče!« se je zaslilo in potem ploskanje kot nekakšen velik hvala.

Dobimo darila prireditelja in tudi mi podarimo svoja. Tina in Nataša stopita h govorniškemu odru in dasta predstavnikom vsake republike in pokrajine LP ploščo Glasbene šole Domžale in knjigo Domžale med NOB. Presenečenje? Mo-goče. Tako mimogrede, bili smo edini.

In da se odpočijemo od vsega »hudega«, nas z barko odpeljejo po zalivu Boke, zalivu lepote, saj narava tukaj ni hranila svojih lepote, ko jo je ustvarjala. Barka narodov in narodnosti. Tu smo skupaj. Tu je kitara, pesem, smeh, prijateljstvo in Boka, za katero A. Šantić pravi, da je »nevjesto Jadrana, pokrivena nebom ko od plave svile i svjetlija od džerdana...«

Slovo učencev od gostiteljev. Izmenjava daril, naslovov. Solze v obeh in seveda želja po ponovnem srečanju.

Obisk Cetinja. Cesta se vijuga navzgor po sloviti lovčenskih serpentinah, po pejsažih kamnitega morja. In v mestu Crnojeviča, njegova, Cetinjskega okoliša, Biljarde, kneževine, krajevne nas čaka poslovilno kosilo.

Otidemo.
Bilo je sončno, veselo, gostoljubno, bratsko.
Vodja slovenske delegacije
Tina Jeriha

Cetinja, kviz je že za nami...

OPTIK
Martina Škofic
Ljubljanska 87, Domžale

Kakšni smo Domžalčani v resnici na gostovanju?

NAVJIJAČE DOMŽALSKIH NOGOMETASEV V SLOVENSKI NOGOMETNI LIGI BIJE SLAB GLAS, KAKŠNI DA SO NA GOSTOVANJIH, DA SVOJEMU MOŠTVU S SLABIM OBNAŠANJEM STORE VEČ SLABEGA KOT DOBREGA. KOLIKO JE RESNICE NA TEM? GOSTOVANJE NA SOSEDOVEM — LJUBLJANSKEM TERENU JE IMENITNA PRILOŽNOST ZA TO, DA VIDIMO TA FENOMEN IMENOVAN NAVJIJAČI IZ DOMŽAL.

Nasprotnik domžalskih nogometašev je moštvo NK Ljubljana. Trener domačinov je dočerašnji prvi mož Domžalčanov — Dimitrije Srbu. Strasti vroče, vendar ne prenapete. Pa le do trenutka, ko je očitno, da Pirančan Vrčon sistematično »krade« gostom, dela nenehne napake v škodo le ene ekipe in gotovo je, da več kot očitno navija za domačina — NK Ljubljana. Razmišljam: Ne zna? Pošteno? Ne upa pošteno? Noče pošteno? Pač krade običajno, kot se to običajno dela... Na nogometni način... Skupina gledalcev, ki jo očitno lahko identificiramo z nazivom »domžalski navijači« postaja vroča. Nervoza raste. V razgovorih nenehno omenjajo tisto sodniško kreaturo iz Šentilja, ki je ukradel najmanj točko, če ne obe v Celju! Bo že videl, kar naj pride v Domžale! Nekje proti koncu polčasa domačini

podrejo Jožkota. Tako pravijo centralni igralški figuri Domžalčanov v napadu Jožetu Kuprivcu. Sodnik, ki ga mora biti objektivno sram celo pred samim seboj, licemersko pokaže: igra se naprej. Kmalu nato še ena podobna priložnost za Domžalčane: NIČ. Temperatura raste... Trije najbolj vročekrvni pristopijo k ograji, žugajo, vpijejo, nekje med njimi se oblikuje skupinica treh ali štirih, ki nekajkrat v zborovski recitaciji zakurijo: »cigani, cigani, cigani«. Komu veljajo vzdevek, ki naj bi veljali kot psovke, se ne ve...

Da bi klicali Rome? Jih pač ni na tekmi... Polčas. Slaba polovica gledalcev ob polčasu izgine tja nekam k slačilnicam, kmalu pa se procesija vrne. »Rdeči« — to je Domžalčani prevzamejo tekmo v svoje roke (v tem primeru noge) in posledica je kmalu imeniten zadetek Belančiča: V 90'. Pajčevine. »Naša« skupina si dà duška. Izbruh veselja je v mejah spodobnega, če spregledamo nastop enega iz skupine, ki steče nekam na desno in z nedvoumno kretljivo obeh rok oz. enega podlakti skuša nekemu na tekmi pokazati kdo je koga...

Predsedniku, ki omenja slabo nočno spanje in predinfarktna stanja in možnost najhujšega, nekoliko odleže. Jožko se namešča nekje na meji 16 metrskega prostora. Prosti strel. Bum. Na isto mesto, kot pred minuto.

Moštvo NK Domžale v sezoni 1986/87 s trenerjem Džaferovičem.

Gol. V 90'. Pajčevine. 2 : 0. Evforija, kričanje, zmago-slavlje. Brez sramotnih potez. V mejah. Vsem odleže. Tudi Vrčonove tatvine iz prvega polčasa so kar pozabljene, četudi nekaj kasneje piska enajstmetrovko za domačine. So Domžalčani igrali z roko ali ne? So? Niso? Kdove? 2 : 1. V fante na tribuni se prikrade strah. Kaj pa če bo šla točka? Ne bo! Jožko in Tomaž Novak že

minuto zatem vnovič treseta mrežo 3 : 1. Konec. Vpitje huronsko. Zmaga gre v Domžale.

Pravzaprav gre še to uro v Podrečje, k »MAGAN«. Tam bo tretji polčas. Fantje bodo tudi zraven, če ne pa zagotovo ne daleč stran. Ampak tretji polčas se nas ne tiče. Njihov je, saj so si ga prislužili...

M. Brojan

Preieli smo:

Pogled čez plot

Maja letos je tov. Capuder, direktor Napredkove trgovine v Radomljah zavzeto pogledal čez plot svoje domače občine in v našem glasilu slikovito opisal posebnosti, ki so bile značilne za takratno stanje v arboretumu v Volčjem potoku. Osebnost sem bil še posebej vesel kritičnega tona, ki ga je bilo zaslutiti iz njegovega zapisa. Vsi arboretum samo hvalijo, kako da je tam lepo, kakšna čudovita delovna mesta da so tam, skratka vsakdo, ki ima srčco delati v arboretumu, je kakor v sanjskem sanatoriju, kjer vse pride takorekoč samo od sebe. Vse to zgovorno priča o naši več kakor nizki kulturni ravni do okolja takšnega značaja, ki nas neprijetno spremlja povsod tudi na vseh drugih področjih. Najbrže nas je zares že v celoti absorbiral in zaslepil brezdušni materializem, saj drugega več ne zmoremo kakor tarnati in jadikovati, kot da bo jutri konec Sveta. Takšno vzdušje preveva tudi delovne kolektive in arboretum pritem ni izjema. In kaj tudi če bi bilo konec Sveta? Bi tarnanje kaj spremenilo? Martin Luther je že v svojem času modroval, da če bi vedel, da bo jutri konec Sveta, bi danes posadil drevo. To je življenjska vedrina, ki nam jo v današnjem še vedno relativnem obilju tako zelo primanjkuje.

Toda vrnimo se nazaj na Volčji potok. Ne glede na kakršnoli utemeljitve je potrebno priznati, da je delo v arboretumu vse drugo kakor idilično. Kdor se je sploh še sposoben uživati v specifične razmere, ki uravnavajo vzdrževanje sodobnega parka, se mora čuditi, da nam je arboretum ostal ohranjen takšen, kakršen je. Samo pogledati se je potrebno, koliko finančnih težav nastane npr. samo glede vzdrževanja kakšne majhne zelenice v Domžalah, pa so razmerja takoj čista. Kolektiv arboretuma mora najmanj 40 ha intenzivno urejenih parkovnih površin vzdrževati iz lastne gospodarske moči, kar mu dovolj dobro uspeva že polnih 25 let. Ohraniti družbi takšen objekt četrto stoletja, ne da bi pri tem bili »štrapacirani« njeni finančni fondji, pa je gotovo herojsko dejanje. Ne bom pa trdil, da iz teh fondov ne bi bilo mogoče ničesar dobiti.

Resnici na ljubo je treba povedati, da osebni dohodki v arboretumu nikakor niso bili ekstremno nizki. Do kriz prihaja občasno, zlasti takrat, ko osebni dohodki v okolici zdvijajo v vrtočlave višine, vodstvo arboretuma pa je prešibko, da bi na takšne trende pravočasno reagiralo. Takšna situacija je kolektiv privedla v krizo tudi letos spomladi, ko so osebne dohodke vsi močno dvignili, nam pa delovna sezona ni dovoljevala, da bi zmogli pravočasno zaznati, kako se glede tega obnašajo drugi. Prav letos smo se podali za zaslužkom daleč proč od doma prav takrat, ko so osebni dohodki doma najbolj rasli. Kljub vsemu pa so osebni dohodki relativno zelo nizki, ker je za vzdrževanje arboretuma potrebnih več naporov kakor kjerkoli drugje. Si lahko predstavljate kako bi npr. reagirala Komunala, če bi ji naložili, da mora šamo tistih nekaj zelenic v Domžalah vzdrževati brezplačno. Prišla bi do logičnega zaključka, da je takšna zahteva vse prej kakor normalna. Za arboretum pa je prav takšno stanje normalno že četrto stoletje. Tega pa seveda nihče ne upošteva. Tako smo tudi sedaj kršitelji dogovora o osebnih dohodkih. Kaj koga zanima, koliko kdo dela, pomembno je, da so indeksi v redu. Osebnost me torej ne preseneti, če članom kolektiva kdaj prekipe, ko ugotovijo, da za garaško in motivirano delo pri osebnih dohodkih velja indeksiranje, drugod pa družbeni organi iz leta v leto prilagajajo denar bujnim upravam, kjer lagodno živijo.

Še bolj nazorno arboretum lahko predstavim v gorniškem izrazoslovju. Arboretum Volčji potok ni navadna gora ali recimo Triglav, kamor lahko vsakdo pride. Ni tudi Mont Blanc, kamor še vedno vsako leto zahaja veliko število planincev. Arboretum je celo za jugoslovanske razmere osemstisočak, kjer brez kisika le malokdo zdrži. Kolikor vem, je na osemstisočaku v Himalaji brez kisika prispel le Reinhold Messner in še kakšna sedmerica drugih planincev. Torej samo osem posameznikov izmed pet milijard ljudi, kolikor nas je danes na Zemlji. Ali smo analogno temu lahko presenečeni, če na tej strmi poti omagajo v arboretumu tudi takšni, kakor je Lado Pergovnik? Tudi tako odličnemu in motiviranemu strokovnjaku preprosto zmanjka kisika, da kar intuitivno sili iz tega sicer magičnega objema mogočnega osemstisočaka. Da drugi manj motivirani zlasti akademski izobraženci že razmeroma hitro omagajo, ni potrebno posebej pojasnjevati.

Kdor ni izrazito obdarjen s požrtvovalno motiviranostjo, si bo pač zlahka poiskal bolj lagodno mesto, kjer je manj dela pa večji zaslužek.

Drug nazorni primer je ustanovitelj. Čeprav je ustanovitelj arboretuma izvršni svet SR Slovenije, mu je življenje vdihnili takratna Agronomska in gozdarska fakulteta, ki se danes imenuje Biotehniška. Biotehniška fakulteta je s svojim kadrovskim potencialom sprva skrbno negovala veliko obetajoče dete — arboretum Volčji potok. Kmalu pa se je ustrašila njegove bujne rasti in finančne zahtevnosti in arboretum v najbolj kočljivi fazi razvoja na milost in nemilost prepustila kolektivu.

Fakulteta takrat finančno zares ni bila v zavirljivem položaju. V svojem interesu pa bi bila dolžna zreti v nekoliko bolj daljno prihodnost, ko bi arboretum lahko porabila kot poskusni poligon za svoje najrazličnejše znanstvene discipline. Zapustiti lastnega otroka, ki ima obetavno bodočnost, je korajžno dejanje, ki dejansko pomeni odpoved svoji prihodnosti. Arboretuma zaradi tega nismo pustili propasti. Nagrada za vztrajnost so vse številnejši obiskovalci, ki željni lepote, znanja in miru prihajajo v Volčji potok. Arboretum je in ostane tudi lepotno kraljestvo drevja.

Kljub vsem težavam pa si po tihem le domišljam, da je naporno delo v arboretumu nekaj posebnega. Sam sem prišel na Volčji potok s fakultete. Zapustil sem veliko obetajoče profesorsko mesto, kjer bi imel ugledno delo in zveneče ime. Toda profesorjev je veliko, Volčji potok pa je še vedno en sam, samcat in edinstven. Odgovarjati za takšno delovno organizacijo, pa najsi bodo žrtve še tako velike, je svojevrstno zadovoljstvo, ki človeka vedno znova navdaja z življenjsko vedrino. In če pomislim, da bi arboretum v enkratnem sozvočju z naravnim okvirom lahko spremenili v pravi paradiz na tej Zemlji, ne morem prav razumeti tistih, ki na tej poti omagajo. Svobodno ustvarjanje je pač nekaj povsem drugega kakor biti vijaček kakšnega glomaznega delovnega stroja. Morda bo pa primerjava z goro — osemstisočakom še najboljša. Komur zmanjka kisika, omaga in goro v prijetnem razočaranju zapusti. Pozabiti pa je nikdar več ne more.

Miha Ogorevc

»MENINA«

Tovarna pogrebne opreme p. o. Šmarca, Trg padlih borcev 3 Kamnik

Tovarna pogrebne opreme »Menina«, Šmarca, Trg padlih borcev 3, Kamnik, objavlja po sklepu komisije za delovna razmerja naslednja prosta dela in naloge:

1. vzdrževalca postrojov
2. dveh mizarjev

Pogoji:

pod 1: strojni ključavničar in najmanj 2 leti delovnih izkušenj pri vzdrževanju strojne opreme;

pod 2: lesar širokega profila — mizar — in eno leto delovnih izkušenj.

Delovno razmerje bodo sklenili za nedoločen čas, s polnim delovnim časom. Kandidati naj prijave z dokazili o končani šolski izobrazbi pošljejo ali prinesejo osebno na gornji naslov v 8 dneh po objavi. O izbiri bomo kandidate obvestili v 30 dneh po izbiri.

TEDEN OTROKA

MIR, PRIJATELJSTVO, SVOBODA, SREČA! je bilo geslo letošnjega TEDNA OTROKA, ki je potekal od 6. do 12. oktobra 1986.

V naši domovini posveča družba veliko skrb otrokom, zlasti v okviru različnih društev in organizacij, Zveza prijateljev mladine.

Otroci so naša sreča, veselje, bodočnost, pa tudi skrb in bolečina. Prizadevajmo si vsi, tudi starši, da bi postali vredni in prizadevni delavni člani naše socialistične skupnosti. Takšni bodo, kakršne bomo vzgojili.

Skrb za otroke naj bo trajna, še posebno v teh zapletenih in težkih casih.

Danica Zidarčič

Gobarska zanimivost:

Ajdovček — velikan

Lepo poznopoletno popoldne je Janeza Kopitarja iz Domžal, Veljka Vlahoviča 7 nagradilo kot že dolgo ne, pravzaprav kot še nikoli ne. V suhadolskih gmajnah mu je sreča nastavila pod mlado smreko prelepega zdravega ajdovčka, ki ne zasluži več pomanjševalnice. Žal je njegovega beta ostalo precej še med koreninami smrekice, sicer bi bila trofeja še precej večja. No, pa je tudi taka, kakršna je, vredna vsega spoštovanja, občudovanja in — na vsak način — gobarske zavisti. Ko smo ga stehali, je tehtnica potegnila skoraj na 1,15 kg.

Janez Kopitar, sicer delavec v mengeškem Obrtniku je doma iz Žej pri Komendi in gobari že od svojega osmega leta, ko se je prvič podajal z očetom v domače gozdove po gobe.

Ko sem ga povprašal kaj bo storil z gobanom — velikanom, Janez še ni vedel. Če bi ga napravili z jajci, bi morala biti hudo velika družina, da bi ga zmogla. Verjetno bo šel med olje in kis, torej ga bodo vložili. Za pijačo je Janez že dal, zanjo pa je dal tudi suhadolski »birt«, ki se mu je dobro zdelo, da je v domačih gmajnah moč najti tako trofejo. Čeprav je Janez nabral ob ajdovčku še zajetno vrečko drugih gob — turkov, lisičke, golobice — le-te ob gobanu — velikanu kar niso prišle do veljave.

Dobro gobarsko srečo še vnaprej, Janez!